

Abieluleht

№ 26.

Pühapäeval, 9. augustil 1931.

I aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2-6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kōnet.: kl. 3-5. Kontor avat.: 8-6.
Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-
saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud
kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja
tellimisi võetakse vastu: lehe talitus, abitali-
tused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist
Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:
Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s.
ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter.
Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse
numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:
1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt.
6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga
saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi
muutmine 25 senti.



Prantsusmaa iludus — miss Euroopa 1931. a.

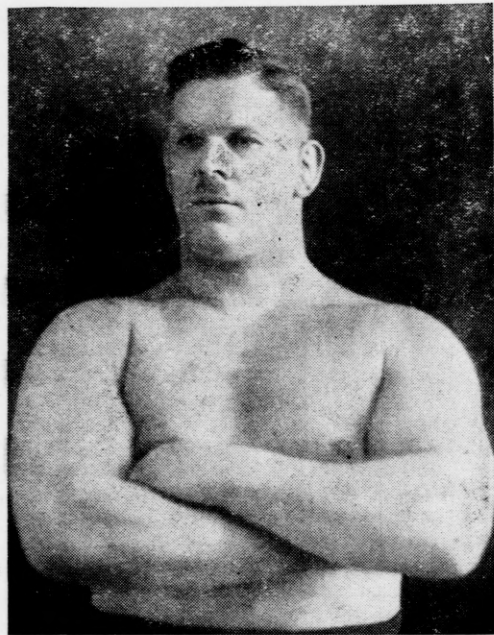
Kellade helin...

Kellade helin tungib mu kõrvusse
Tasa, tasa kaugelt,
Ja varastub hingesse,
Jätab mälestusi kurbi.

Nad vingusid kord nuttes,
Kui ta kanti kalmule.
Seesama pilt jälle mu silmi ees,
Kurb valus udune.

Seesama monotoonne viis,
Seesama kauge kaja,
Kui oli siis, jah siis,
Ja see on nii kaua, kaua tagasi.

Ei see helin mul unune,
Ei see pilt mu silmist kao:
Kurb, valus, udune,
Kuid alati mu vari.



Maailmameister Max Köler — Saksamaa jõumees.

Ady Alve.

Armastus ja pulmakombed Jaapanis. Käed kõnelevad...

Välispidiselt on Jaapan mõ-
nekümne aastaga täiesti euroo-
palikuks muutunud. Meie leiame
seal igalpool Euroopa teh-
nika ja kultuuri mõju ning saa-
vutusi. Kuid Jaapani sisemine
elu ei arene nii ruttu, siin pee-
takse kangesti endisaja kom-
metest ja pruukidest kinni. Si-
semises elus ollakse vägagi
konservatiivne.

Kõige suurem vahe Aasia ja
Euroopa tundeilma vahel on
just armastuses. Armastus on
meile, eurooplastele, kõigest
materjalismist hoolimata, sise-
miste tunnete haripunktiks. Ar-
mastus on meile küpsemiseks
ja sisemiste tunnete ning isik-
likkude omaduste väljakujune-
miseks, kuna ta Jaapanis on
lihtsalt perekondlik asi. Seal
ei tunne noored inimesed flir-
ti — pilkude vahetamist —
vaid kui noormees ja neiu on
jõudnud abiellumise easse, siis

otsivad vanemad neile kaasla-
sed, tarvitades selleks vahelt-
sobitajate kaasabi.

Kosjasobitaja peab tingima-
ta abielus olema, sest vallalisi
inimesi ei peeta seal veel täis-
inimesteks. Harilikult korral-
dab kosjasobitaja noortele in-
imestele omas majas esimese
kohtamise, et neid üksteisega
tutvustada. Pikemast tundma-
õppimisest ei või siin juttugi
olla. Juttu ajab muidugi kosja-
sobitaja, kuna noored üksteist
ainult „vaatlevad“.

Neiu harilikult istub häbeli-
kult, ilma et julgeks silmigi
üles tõsta oma tulevase käski-
ja poole. Kui noorte vanemad
on üksteisega kosjaasjus kokku
leppinud, siis kingitakse vas-
tamisi riideid ja kuivatatud
kalu.

Kuivatatud kalad mängivad
jaapanlase koduses elus väga
suurt osa, sest nad on nende

peatoidus ja sellepärast tähendab
kalade kinkimine soovi, et
noorpaaril ei tohiks kunagi
majas toidu puuduse pärast
muret olla. See kingituste va-
hetamine vastabki meie kihlus-
tele.

Kui kihlused peetud, siis ot-
sitakse kalendrist üks õnnepäev
välja, mis määrataksegi
pulmapäevaks. Pulmapäevaks
riietub pruut valgetesse riie-
tesse. Peapulmakomme peitub
selles, et peigmees ja pruut
joovad koos kolm korda kol-
mest punasest jooginõust. See
komme tähendab ühendamist
pruudi ja peigmehe vahel, na-
gu meil sõrmuste vahetamine.

Pulmadeks korraldatakse har-
ilikult pidu, mille lõpul ongi
veinijoomine kõige tähtsam osa.
Veinijoomisega lõpevad ka
kõik pulmapeed ja loetakse abi-
elud sõlmituks.

„Silmad on südame peegel,“
— ütleb vanasõna. Ja see on
õige sagedasti ka nii. Kuid siis-
ki, inimene saab oma tahtmise
järele nägu muuta ja südames
palju varjata, mida ta silma-
dest sugugi ei või lugeda. Suu
võib naeratada ja silmad lah-
ked olla — kuid südames või-
vad kõige pahemad mõtted aset
leida.

Kuid inimesel on kehaosa,
kus tema saatust ja iseloom sel-
gelt, kui peeglis igapäevaste vas-
tu peegeldub. Ja see on —
inimese käsi. Käsi ei saa kee-
gi moonutada ega teistsugu-
seks teha, mis ta on, selleks
ta ka jääb. Käed avaldavad
meile inimese alasti hinge.

Meie teame, et juba vanad
kreeklased ja roomlased har-
rastasid käevaatomist. Kreeka
mõttetark Aristoteles lausus
selle kohta: „Jooned pole mit-
te asjata inimese kätele kirju-
tatud, nad olenevad taevast-
test võimudest ja inimese ise-
loomust.“

Kuulus teadlane Newton üt-
les: „Parema puudusel võib
põial üksi Jumala olemasolust
tunnistust anda,“ sest mida
madalamal kultuuriastmel in-
imene seisab, seda arenematum
on tema põial. Ahvil on põial
täitsa arenematu.

Inimese käejooned koosnevad
kolmest peajoonest, need on:
elu-, pea- ja südamejoon. Peale
nende on veel nõndani-
metatud „Veenuse mägi“ —
põidla juures ja teised „mäed“
— sõrmede alul. Vastsündinud
lapsel on ainult kolm peajoont,
teised kõrvalised jooned sün-
nivad aegamööda, sellejärele,
kuidas inimene areneb.

Ilus, naeratav neiukese suu
võib nii kergesti valetada, kuid
ilialgi ei valeta elu poolt tema
kätele joonistatud kuju. Käed
kõnelevad meile hinge saladus-
test, sest on olemas saladuslik
side käte ja hinge vahel.

Toome mõne näite:

1) Lai, tugev käsi, millel
kaunis lühikesed, ümmargus-
te küüntega sõrmed — on
vaimliselt töötava inimese,
kunstniku ja mõttetarga käsi.

2) Helilooja käsi on pikasõr-
meline, millel hästi arenenud
põial, pikergused küüned, käe-
jooned täis rahutust ja hingeli-
se üleelamise tunnuseid.

3) Neljanurgeline käsi aval-
dab raudset töö- ja tahtevõim-
u. Pikk ülemine põidlaliige
näitab jonnit ja visadust ning
loogilist mõtlemist. Looklev
vähikene sõrm näitab algupära-
seid mõtteid, igatsust vabadu-
se ja iseseisvuse järele.

Selle järele ei pruugi meie
siis igakord mitte uskuda se-
da, mis suu räägib, vaid heit-
kem rohkem pilku oma sõp-
rade ja tuttavate kätele ning
katsugem neid rohkem tund-
ma õppida.

Miks kurvastada ja
piinata end üksiolekuga?
Üksainuke kuulutus toob
Teile sõbra, õnne ja ar-
mastuse: Proovige, ja
Teie veendute selles.



Eesti jõumees — maailmameister Neeser-Neström.

Kärbes — elupäästjana.

Möödunud aastal lõppes
Roomas huvitav kohtuprotsess,
mis suurt kõmu sünnitas just
sellepärast, et ta oli kärbe
kaudu päevakorrale tulnud.
Et see lugu väga algupärane
ja huvitav, avaldame ta oma
lugejale.

Roomas töötas keegi kuu-
lus advokaat omas kabinetis
— lahtise akna all. Äkki nägi
ta suurt kärbe aknast sisse
lendavat, kellel õige väikene
tükike valget paberit keha üm-
ber oli mässitud. Advokaat
püüdis kärbe kinni ja vabas-
tas paberi kärbe küljest, mis
sinna juuksekarvaga oli seo-
tud. Paberile oli õige peenike-
selt kirjutatud: „Päästke mind.
Markii B.“ Peale selle oli pa-
beril ka markii aadress.

Advokaat aimas kohe, et
siin on inimese kurbmänguga
tegemist ja sellepärast otsus-
tas ta asja kiire korras selgi-
tada. Selgus, et paberil tähendatud
majas asus kellegi Bianchi
nimelise mehe erisanatoorium.
Advokaat otsustas kui-
dagi viisi markii B-ga kokku
saada ja sellepärast nimetas

end ilmaränduriks ja markii
B. kaugeks sugulaseks.

Esialgu püüti advokaadile se-
letada, et seal asutuses üldse
markiid B-d ei ole olemaski.
Kui aga advokaat kinnitas, et
ta seda täpselt teab, siis sele-
tati talle, et üks sellenimeline
isik olevat küll seal asutuses,
kuid see olevat liig nõrga ter-
vise juures ja ei võivat külalist
vastu võtta.

Siis otsustas advokaat kava-
lust tarvitada, sest appihüü-
dest oli selgesti näha, et hä-
dasolija väga nõrk ei ole. Ad-
vokaat vabandas asjata tülitamise
pärast, kuid läks hullu-
majast jalamaid politseikom-
missari juurde ning seletas
seal terve loo ära. Politsei abil
pääseti sanatooriumisse ja saa-
di markiiiga kokku, keda nime-
tati parandamatuks vaimuhaigeks.

„Vaimuhaige“ paigutati riik-
lisse haigemajja ja asja hakati
kohtulikult uurima, kus kohu-
tav eluromaan avastus. Arstid
tegid selgeks, et markii on täi-
esti terve. Ta oli abiellunud
noore naisega, ja kuna ta isa

väga rikas oli, siis oli noore
naise ainukeseks püüdeks me-
he varandust võimalikult ruttu
kätte saada. Ta katsus oma
heade sõprade abil meest seda-
võrd ärritada, et teda tunnista-
ti pealiskaudsel vaatamisel vei-
di nõrgameelseks, kes jälgi-
mismaaniat kannatab.
See asjaolu andiski naisele

põhjuse oma meest sanatooriumi-
sisse paigutada ja teda ennast
kogu varanduse eestkostjaks
nimetada. Kohtuotsuse põhjal
vabastati mees haiglast. Samuti
otsustas kohus ka tema la-
hutusasja jaatavalt. Kärbe läbi
avastatud roimarid said aga
kohtu poolt vastava valju karistuse.

Oma nahaga kauplemine.

Mõni aeg tagasi hakkasid ajuti inglise ajalehtedes ilmuma umbes järgmisesisulised kuulutused:

„Maksan sada inglisi naela ilusa, terve, mitte üle 45. a. naisterahva sõrme eest. .“

Meie lugeja jääb, sarnast kuulutust lugedes tummaks ja on otse hämmastunud imestusest. Isegi Inglismaal pole sellega veel suudetud harjuda. Kuid Ameerikas pole sarnased kuulutused sugugi haruldus. Muidugi mõista — siin ei või juttugi olla ära-riaiut sõrmest, vaid ainult sõrme-nahast, mida kosmeetilisteks otstarbeteks ümberistutamise mõttes ostetakse.

Ameerikas on isegi sel alal kindlad hinnad väljakujunenud inimese naha suhtes. Seal maksetakse 40 dollarit ruutsendimeetrist, 500 dollarit terve sõrme naha eest. Vuid seal ei müüda mitte ainult nahka, vaid kena, hästi alalhoidunud kõrva eest makstakse umbes 1000 dollarit. Nagu näha on Ameerikas rikkastel võimalik raha eest lasta omale külge pookida üksikuid kehaosi, mida nad kergesti suurte summade eest vaestelt osta võivad. Sest alati leidub puudustkannatajaid, kes valmis on oma ihu ja nahka kalli hinna eest turule viima, ehkki selle juures endil kannatada ja ilma mõne elundita läbi ajada tuleb.

3 enesetapmist Pariisi Jumalaema kirikus.

Pariisi ajalehed on nüüd Londoni „Daily Expressi“ ära trükinud järgmise sisuga telegrammi Pariisist:

„Pariisi Jumalaema kirikus — „Notre Dame de Paris“ — oli 14. juulil s. a. toime pandud 3 enesetapmist. Nüüd on kiriku administratsioon (valitsus) otsustanud kirikusse sissepääsu sulgeda. See juhtus aga prantsuse rahvusliku pühäl, mil peale harilikude palvetajate (prantslaste) sõidab Jumalaema kirikusse ka palju välismaa turiste ja tuhandeid palvetajaid prantslasi kõigist varburi provintsidest.

Hoolimata sellest, et ameti-

võimud keeldusid andmast ajakirjandusele igasuguseid teateid kolme enesetapmise kohta, — teatab inglise korrespondent, — kuid siiski mul õnnestus eraviisil teada saada, et kaks enesetapmist on korda saadetud pistodaga, aga kolmas revolvriga.

Telegramm lõpeb teatega, et ükski Pariisi ajaleht ei olewat sellest vähemaidki teateid avaldanud, mis neil päevil „Notre Dame de Paris“ müüride vahel sündinud. Nähtavasti loevad prantslased selle alandavaks, et nende kuulsas kirikus sarnaseid asju ette on tulnud, ning peavad paremaks asjast hoopis vaikida.

Sügavad silmad.

Nad rääkisid pilkudega. Nende silmad näisid teineteisest väga hästi aru saavat. Kohviku hämaruses istusid nad. Mees akna ääres ning naine veidi kaugemal. Mees vahele vahel hajameelselt seadis omi prille ninale ning rüüpas väikeste söömudega kohvi, kuna akna ääres istuv naine aeg-ajalt

heitis pilke väiksesse taskupeeglisse. Nad olid mõlemad nagu ootuses. Ootasid mõlemad seda silmapilku, mil katkeb eesriie nende vahel ning võiksid mõlema käed ühineda sõpruse ja ka tutvuse märgiks.

Mees süvenes õhtulehe lugemisse, kuid heitis vargi pilke üle lehe ääre

akna poole. Mees teadis, mis peitub tolles naises. Ta sinakad silmad näisid nagu ahvatlevat mingile tegutsemisele. Kuid mees ei suutnud midagi ette võtta, et võita tolle kummalise naise südant. Mees ainult võis tähele panna naise alabaster-käekeste närvilike liigutusi, mis avasid tihti monogramidega kaunistatud rediküllid, et võtta sealt huultepuna või puudritopsi.

Miks istub too neiu nii üksinda siin kohvikus? Miks peegeldub kogu ta olemus närvilikkus? Kuid meest kohutas naise kutsuv pilk, ja ta silmad, mis näisid nii läbitungivatena. Siis aga tõusis naine akna äärest ja siirdus kohviku hämarusest kihvasse uulitsa-ellu, astudes nõtkel sammel mööda trotuaari.

Nagu aetud mingist tungist, astus mees talle järgi. Taamal sammus too naine uhkelt ja aristokraatselt, pea visatud veidi kuklasse. Keset elavamat liikumist orienteerus naine, too sügavsilmales olend. Hoolimatult astus ta üle tänava ega hoolinud paljuist hoiatussignaalidest.

Jälgija värises ärritusest. Kui hoolimatu oli see naine oma elu vastu. Mees hoidis päris naise selja taha. Kuid siis astus ta üle tänava, keset autode voori. Kajas karjatus, mis pani mehe vere tarretama. Juhtunud oli see, mida kohe mees alguses arvas. Tõttas kohe kiiresti naise ligi, kes lamas uulitsal, autorataste ees. Mees tõstis minestanud naise üles. Suust tilkus helepunast verd . . .

Auto põrina saatel avas naine silmad. Ta ehmatanud silmad vahtisid imestanult meest, kes hoidis teda õrnalt süles. Nõrk naeratus libises üle karmiinpunaste huulte. Mehes süüts põlema kftgedetuli; vaadates naise sügavaid silmi, mis näisid olevat nagu allikasügavus. Õrnalt haaras mees naise pea oma käte vaheleningu suudles ta huuli.

Kuid nüüd muutus naine. Ta silmad täitsid põlgliku vihaga. Valge käeke laksatas mööda mehe põske. Naine püüdis autost välja hüpata, kuid mehe tugev käsi hoidis teda tagasi. Kurva naerutusega huulil, rääkis mees:

— See on Teie tasu ja tervitus armuline! Olen õnnelik, et võisin Teiega sattuda sarnasesse olukorda.

Ta haaras uuesti naise käed ning suudles teda.

— Te olete metsaline! Oh, laske mind vabaks!

Nüüd oli naise pilk muutunud melankoolseks. Keha muutus nõrgaks ning väsinult toetus ta mehe käsivarrele. Trotslikkus näis lahkuvat.

talui kauem siin üksilduses — sinuta!“ „Oo . . . armas! Ma jään — ma jään!“ Ja Liane pidas ka oma sel hetkel antud tõotusi: ta jäi Moksile kuni lõpuni, kuni nad Justusega koos ükskord siirdusid linna.

VI.

Näitlejate-paraad „Arkaadia-baaris“.

Tõeline jumalagajähtu-õhtu.

Mõisaga on asjad niivõrra joones, et Justus võib teda usaldada ükski valitseja Alfred Abeli hoolde. Ja Justus Mortoni ning Liane Vahtriku olgi juba käes ülim aeg siirduda välismaale endi töö juurde, kuna neid ootavad lepingud juba teatud kannatamatuses suurlinna teatritega.

Nii kuidas Linnaatri-näitlejaskond kuulsustepaari vastu võttis, sama suure halluoga tahab ta neid ka ära saata ning selleks korralduski suurejooneline pidusöök „Arkaadia-baaris“.

„Pidulaud on serveeritud üldsaa!il“ kuulutas direktsooni ja nii olgi täna, selle tulemusena, kõik lauad lokaalis juba hommiku varakult ette tellitud; telefon heliseb vahetult — on ju palju uusi uudishimulisi pealinna noblessis, kes ilmingimata soovivad näha oma silmaga seda „näitlejate-karnevaali“.

Kes jättis lauatellimise hilja peale, see tunneb end nüüd väga õnnetuna, aga direktsooni ei leidnud kella 10 paiku enam võimaliku asetada lisalaua, kuna lisa paigutati juba kella 6 peale!

Näitlejate hobuseraua-kujuline laud seisab all saalis, ja teda ümbritseb ring pealinna nimekamate rahameeste kuuluvast hästi serveeritud laudadest, kuna rõdu ja esimene barjäär on täis kiilutud keskpärast publikut.

Pidu on täies hoos. Jazzorkestrid mürtsubad vahetult. Voolab šampanjer ja heliseb hõbe ja mürdub kristall tühade-tule valguse sees. Kogu saaliläis braveerib ja juubeldab oma lemmikute paarile. Liane toalet on üldiselt imetletav kui peenem nõelakunsti saavutus, teiste näitlejannade hästi taotletud pidurüüde kõrval. Justus Morton näib väga auväärne ja rahulik omas mustas pidukoes, ning ta valge kaelalase — mida sõlmisid armastatud naise käed tänase suursündmuse puhuks — kui kriipsutaks alla tõsidust ja tähtsust ta meeldival näol. — Laudkond on ülevamas tujus. Praegu kõneleb viimane pidu

Udude luule.

Ligines hämarus, ligines kesköö-tund;
näeksin meelelaid hetkekski ilusat und.

Aga ei maga —

udude taga

mõttel on rahutu ränd.

Udude laskudes laskus ka hinge rõhk,
paisus sisemast huulile valulik ohk.

Mõtete pinget

muljus siis hinge:

ihadeil tiivustud lend.

Olime väsinud tõttamast — haarab las'
piinu me hingede, valge udude mass.

Tõstab kui tuule,

ära viib luule,

mis tõi meil udude sünd.

Geui Salu.

— Olete nii hea mu vastu, ehkki ma Teid põlgan. Andestage mulle!“

— Ilmas pole midagi muud, kui võitlus! Võitlus elu ja armastuse eest. Armastus, mis sütitab tundeid, on ai-

nult õige armastus, tulevase elu alus-sammas.

Auto põrinal sõites mööda uulitsaid, vaatlesid kaks inimhinge teineteise silmi. Nad olid leidnud kallima aarde siin ilmas, mis olemas on. A. Sinisalu.

Anekdoote ja nalja.

Kuidas venelane lätlast õpetas.

Venelane ja lätlane kohtasid kord kuskil restoranis ja said headeks sõpradeks, ehkki nad hästi üksteise keelt ei mõistnud. Restoranist lahkudes hakkasid mõlemad ühist teed kodu poole kõmpima. Tee viis läbi metsa.

Metsast leidis venelane tee äärest suure lambatiku, võttis üles ja näitas heal meelel lätlasele, öeldes: „Eto — grib (see on seen)!“ Lätlane arvas, et venelane pakub talle seent, vastas: „Ne grib (Ei taha)!“

Venelane sai vastusest omamoodi aru, et lätlane ei tunnista lambatiku seeneks ja sellepärast vastas: „Ne grib (Ei ole seen)!“ Algas vaidlus, ja vaidlusest tekkis viimaks tüli.

Kui aga lätlane ikka ja ikka kordas „Ne grib (Ei taha)“, katkes venelasele viimaks kannatus, ja ta virutas lätlasele tubli kõrvakiilu, uuesti seent teise nina alla lükates.

Lätlane, kartes venelaselt uut kõrvakiilu saada, noogutas nüüd pead ja sõnas: „Grib gan! (tahan küll)!“ Sellest sai venelane omamoodi aru, et lätlane tunnistas nüüd tatiku seeneks ja hüüdis suure rahuldustundega: „Nu vot, ponjal! (Noh, said nüüd aru)!“

Naisterahvaste eesõigus.

Pro u a (Aafrika reisijale): „Hra doktor, kas Aafrikas naised ka nii meeste ikke all elavad, nagu siin?“

Reisija: „Ei, proua, seal on neil mõnesugused eesõigused ka.“

Proua: „Näiteks, missugused?“

Reisija: „Võidupidudel süüakse naised alati enne ära kui mehed.“

Kahtlus.

Kohtunik: „Süüalune, teie olete juba teistkorda taskust ninarätkute varastamise pärast kohtus?“

Varas: „Mis võin ma sinna parata, kui ma taskutest muid asju ei leia!“

VII.

Abielu katastroof.

Jõudnud Rasmuse korterisse, oli Ly vahepeal saanud jälle tagasi enda otsusvõime. Justus ootas neid juba ees. Rasmus taandus kõrvaltuppa, jättis abielupaari endi vahele.

Õnnetu Justus kiindus naise silmi. Jäi ootama temalt otsust oma järgneva elu ja saatuse kohta, otsust. . .

Vist küll veeranditundi nad seisid üksteise vastu, enne kui katkes jube vaikus.

„Kes oli too daam?“ küsis Liane, ja külm rahu hõngus ta hääles, et Justus võpatus.

„Paruness Meeta von Opernring.“ Justuse hääles pole põrmugi kindlust. Pigemini tal on hirm minna silmiti vastu oma saatusele. . .

„Nii. Su maitse pole väga halb, Justus. . . vast jutustaksid —?“

„Liane, tean, see on hirmus meeleletus. . . Aga naine, andesta sinagi mulle!“ Kogu oma meeleheite sisutas Justus selle ühe lausesse. Aga Liane hüüdis ootamatult lause:

„Oli ta neitsi —? Ning sina valetasid talle enda sidemeid ja nime — aiman juba. . . Vaid hingepõhjani alandatud naine võib kättemaksta sel kombel, kuidas toimis too aadlilaam!“

Ja mina ei anna sulle seda ialgi andeks! Naiselt rõõvida tema süüta — seda võisid korda saata sina, minu — Liane Vahtriku — mees!! Oleks see olnud tänavanaine. . . ma oleksin naernud kõige peale, aga nüüd. . . Jumalaga!“

„Liane!!“ Justus karjates sirutas omad käed palavas palves tema poole.

Liane läks tagasivaatamata. Rasmusel ei läinud korda teda pidada tagasi. Justuse juurde minnes leidis ta suure mehe kummuli diivanilt — nuuksumas. Rasmusele Justus jutustas kõik algusest peale.

(Järgneb.)

„Kuulsused.“

Sadie Maros.

(6. Järg.)

Justus tõstis oma väsinud ja raske pea klaveri äärelt, kuhu ta oli otseti langenud. . . Ta polnud maganud täna öösel. . . oli kogu öö läbi istunud klaveri taga — mängides. . . Tal polnud und, polnud ka rahu südames. . . Justus virgus hääle peale, mis üha liginesid. . . selgusid; juba kajas üle-meelne laul — — Justus sööstus toast välja.

„Hurra-aa! Tervit, Justus! Elagu!“ Justusse tuli elu, ta sööstus avama väravaid — — Bacchus saatjaskonnaga sõitis suure käreaga Moksi mõisa sisse! Trall algas! — Vist küll esimene selline Moksi ajaloo, mis kandis peasissekäigu vaskplaadil: Anno 1887, mil Kaldaandit talukohana omandasid, aga viis aastat hiljem, mehe surma järel, Margaretha-Mathilde kätte minnes, too kuulutas ta — mõisaks! Nii sai maa peale Moksi mõis, ühe ekscentrilise vananaja tujukuse armust. Hivritati küll. . . Aga „värskes mõisaproua“ Margaretha-Mathilde lammutas hallid madalad „hütid“ ja asendas vägevate hoonetega. Nii sai härrastemaja, mis oma arhitektoonuses isegi kunstniku silma ei haavanud. . . Siis lepitati ja anti au mõisaproualegi.

Vaid viimasel aastakümnel vanaproua muutus räpakaks ja lohakaks oma mõisa ja maade suhtes. Kuni närvihäige vanaeit saatiski oma mõisavalitseja välja oma maa pealt ja vallandas ühel järgmisel pealetulnud maruhoold kogu mõisa teenijaskonna; jäi ükski. . . ning aegamööda süvenes ligi 80-aastases vanaeides umbusk iga inimese vastu — ta närvihäiguse oli jõudnud selle astmeni, kus — nähakse igas ausamaski inimeses, et too on — varas, petis, väljapressija! — Noid keerdkäike mööda pärsiki Justus Kull mõisa niisugusena, mis-sugusena ta selle üle võttis: härrastemaja arhitektoonus avaldus veel vaid neljas kunagi püstitatud välisseinas, Ent laiaulatuslised ja viljakad maad ja kunagi olnud tore rohuaed — olid inimestest hüljatud. — Vist tekkis vanaeidel veel surivoodil kahju oma varandusest, mille ta paratamatult pidi maha jätma. . . et mürdus viha kasutütre ja selle poja vastu. . . Tundis ta ju hästi kõiki kaarnaid, kes tahtsid pärida Moksi. . . Aga nende seas oli vaid üks, kes oskas tõsta

Moksi härrandlikkust jälle jalgadele! Selles õnnelikuks tegevaks aimeses suleski vana daam omad silmad igavesele unele. . .

— — — — —

„Liane. . .“ „Ometi kord sinu juures, Justus!“ „Oleksid võinud tulla mitu korda enne. . .“ Tegi Justus naisele etteheite? Ei, see tuli niisama naljatades kuuldavale, kui ta sules naise oma embusse.

„Andesta, Justus! Tõesti ma olin nii hirmus kinni oma töö juures!“ „Rahustu —! See oli ju naljaks öeldud. Sa olid tubli, naisukene, — päätsid meie rahaseisukorra ainu-üksi enda tööga!“

„Vaikil Ma ei tahtnud norida selle- ga sinu kiitust —“

„Hea küll, ma enam ei räägi sellest,“ mees suudles teda kasvava kirglikega ja surus ta padjale.

Sest sai öö — kirglikest nende kaheksaastases abielus. . . mil mees süles oma armastatud naist elai- muses — et see on üks viimaseimaist õnne ja armastuse öödest ning ligi- ne lõpp maisele õnnele pikal äh- vardaval sammul. . . tuleb kaotada naine, kelles on kogu tema elu- väärus ja — mõtel — Üinus naine. . .

vägev rahuldus huulil. . . Justus veetis tunde, lebedas liikumatult. . . vaadeldes vaid toda rahujoont. . . kuidas hommikukuld pehmendas sel- le naise näos naerutuseks — õnnest sädlevaks. . . kuni avanesis silmad, mille üle kummardas Justus ja nood naeratasid talle vastu. . . hel- gelt, elurõõmsalt, armsalt. . . käed sirgusid ülesse tema poole — Jus- tus haaras naise ja süles — pan- nes sellesse kogu oma meeleheite. . .

„Oled torm, Justus!“ naeris naine.

„Õieti, mis on sinuga? Esined mulle mõistatuslikuna, ebamäärasena, kuidas pole märganud ennem. . .“

Kunagi hiljem Justus kahetses taga, et polnud tol hetkel öelnud oma naisele kõik, mis piinas teda. Ja. . . ta oleks pidanud jutustama kõik oma hingelt sel minutil. . . Usun, see oleks lunastanud tema eksimuse, — naine oleks. . . Aga. . . Justus ütles, peites oma kuuma nõu naise rinnale: „Lase mind olla sinuga. . . võima- likult kauemaks. . . Ära mine enam kunagi minu juurest ära. . . Ma ei

Hundisoo Hugo hull huumor.

J. A. Põllumees.

Hundisoo oli Hugole nagu oma kodus. Seal oli ta kogu oma noore-aia töötanud — esialgu karjasena, siis sulasena. Ühes peretütre Hildaga olid nad täiealistsks kasvanud, vastastikku üheteiselt rõõmu tundnud ja vilmasel ajal ka ühtlasi armunud.

Hugo tõusis alati varahommikul enne teisi: kõigepealt läks talli juurde hobuseid söötma, seal tagasi tulles kandis kõõki puid ja lõhkus need peeneks. Läks nüüd perenaine või Hilda lehma lüpsma, siis ronis Hugo lauda peale, ajas põhku maha ja kandis selle ise sülega söömisle. Oli vaja vett või keldrist kartuleid — ikka läks Hugo. Nii kordus see igal hommikul. . . Hugo tegi kõik, mis ilal aga talus tööna ette juhtus.

Ja Hugo, et tõstis lugupidamist võita, püüdis ka kõikjal töötada, nii kuidas iganes jõudis. Ka Hilda hoolitses Hugo eest, mis vanadelegi kahe silma vahele ei jäänud. Alati hoidis ta poisit jaoks kaks paari jalarätte tagavaraks, et see igal hommikul võis kuivad ning puhtaks pestud rätid jalga mässida.

Hugo jõudis vilmasel ajal veendumusele, et Hilda teda tõesti armastab. Ja selle väikese ning vallatu tõe peale hakkas ta mõttes toredaid tulevikuplaane valmistama: esialgu omandab ta ilusa Hilda, siis saab Hundisoo noorperemeheks ja viimaks — pärandab terve talu. . .

Hugo arad lootused näisid tõesti randa tüüritvat. —

Ent ühel laupäeva õhtul, kui Hugo heinamaalt koju jõudis, langes ta tuju sootu alla. Jälle seisis õues kosilaste vedruvanker musta hobusega. See oli selle viimase aasta jooksul juba neljas kord — muud kui tulevad siit ja sealt. Kuid siiaajani oli Hilda kõik kosilased tühjalit tagasi saatnud, kuid tänasega, kes teab, mis sünnib? . .

Hilda ja perenaine askeldasid köögis, praeti liha, keedeti mune ning kohvimasingi kohises pliidiinurgas. Ka Hugo sai sellest osa, ehkki mitte tagakambri, kus kosilased viinaklaaside juures istusid.

Hugo sõi kõhu täis ja ronis aida lakka. . . Warsti kuulis ta, kuidas kosilased toast väljusid.

„Lähevad vist minema,“ arvas Hugo. „Ei saanud vist kaubaga hakkama.“ . . Ja rõõm valdas teda.

Aga ei — hobusel võeti look pealt, rangid kaelast ja lasti lahtiselt aida taha kopolisse, kus Hundisoo omadki hobused olid. Vanker veeti rehealla ning siis mindi tagasi kambri.

Nüüd istus Hugo nukralt aida luugile ning kõigutas jalgu.

„Küll nad kuramused, mu magusa suutäie ikka ära viivad viimaks. . . seni nad, saatana, siin söeluvad,“ arutas Hugo.

See oli esimene kord, kuna Hugo oma elusaatuse pärast mures oli ja selle üle põhjalikumalt järele mõtles. . . Ta mõtles kaua, kaua. . . kuid järsku muutus ta nagu naerule, ja mure oli nagu peoga pühitud.

Ta ronis lakast alla — tuju oli tal hea, tahtis nagu midagi ette võtta ja korda saata. Sadelev naerumule uitas ta suunurkades. . .

Astus siis aita, kobas ja otsis midagi. Leidiski viimaks nurgast kriidijahukoti, mis kambrilae valgendamiseks üle jäänud; koti kõrval asus lubjane pang ühes pintsliga. Kallas siis kiiresti jahu kotikesest pange ning astus sellega kopolisse kraavi äädre. Seal täitis ta pange veega ja kloppis selle hästi segi, kuni pange paras piimavalge vedelik tekkis. Siis läks ta põõsastikku — kosilaste musta hobuse juurde.

„Nüüd ruunake — ära pahanda — ristin sind kosjaisa-poja nimel mustast valgeks!“ naeris Hugo ja kastis pintslit värvisse. Hobune ei tahtnud paigal püsida, vaid nihkus vähehaaval edasi. „Seisa paigal ruunake, sinust saab niiviisi eht pulma hobune püüa-päeva hommikuks! . .“

Warsti oligi hobune üleni valge, kuid Hugo pintselas teda veelgi ning lõpetas oma töö järgmise sõnadega: „Küll sai kerge vaevaga mustast valge. . .“

Tagasi lakka ronides kinnitas juba ise: „Nüüd pean olema vaiki.“ . .

Kesköö oli möödunud. Idas heretas agu, ning rohuladul sirasid jämedad kastepärlid.

Kolinal tõugati kosilaste vanker rehealt välja. Meeste elavast jutust oli aru saada, et nad olid natuke joovastanud. . . Peigmees läks valjaid kõlistades kopolist hobust tooma, kuna Hundisoo vanamees ja põriseva bassi häälega kosja-isa vankri juures lõbusasti jutlesid.

„Jüri ae, Jüri!“ hõikas noormees kopolist oma isameest. „Tule siia!“

Mehed ruttasid kopolisse, juba aimates, et seal on mingi õnnetus juhtunud.

Ka perenaine ja Hilda, kes toa lävel seisis, hakkasid jöhkralt pahandama, et võõras hobune lasti lahtiselt

oma hobuste juurde. Kes teab — on viimati üksteist veriseks lõhkunud. . .

Hugo, kes õösel raskesse unne vajus, ärkas kosilase hõike peale unest. Hailgutas tükk aega, enne kui meelde tuli, mis see kära ja kõnelus õues tähendada võis.

„Meie hobust ei ole enam kopolis,“ ütles kosilane ja vaatas hirmunud näoga vanade meeste otsa.

„Mine ikka,“ trööstis teda Hundisoo Hans, „ega keegi teda ometi ära varastanud. Vaatame enne kõik põõsatagused läbi. Kes teab, kus puhma taga teine koonutab. . .“

Igaüks läks ise suunas. Kohe aida taga suikusid Hundisoo omad hobused: kaks kõrbi ja üks valge, kuna veidikese neist eemal paistis lepikus teine valge.

Hugo laskus kõhuli aida luugile ja piilus põnevalt kopolisse.

„Nähke, mehed, hobune on ju siin!“ hüüdis Hundisoo Hans teist valget nähes.

Nagu kivi sadas seda kuuldes kosilaste südamele. Olid ju mõlemad hobuse pärast mures.

„Kus?“ pärisid mõlemad korraga Hansu juurde jõudes.

„Nähke, seal ta ongi!“

„Meil oli must!“ tuli kosilastel ühest suust.

„Noh, ega meil ometi kaht valget pole! Ärge ajage tühja lori — see hobune seal on teie oma!“

Ja enne kui Hans sai meelde tuleb, kas kosilaste hobune oli õhtul must või valge, selgus kosilastele ootamatult kurbloolikkus: keegi on nende musta ära viinud ja kes teab, mihukese valge setuka siia asemele jätnud.

Alles nüüd mindi „valgele“ lähemale. Ent nende imetuseks oli „valge“ sama tüse ja sirge nagu mustki.

Kõik kolm pahvatasid laginal naerma, sest nende oma oli siiski alles.

„Oh sa igavene tuline kurat! No niisugust tempu pole ma veel enne kuulnud ega näinud!“ vandus Hundisoo Hans.

„Olgu'nd kuis on — peaasi, et hobune on alles,“ rõõmustasid kosilased.

Kädistav naeruhoog puhkes uuesti meeste seas lahti, mida tekitas selline, ennemäemata hull nali. . .

„Valgele“ aeti valjad pähe ja viidi kraavi äärde. Hundisoo Hans tõi saunast sületäie vanu vihte, kapa, pange ja luua. Siis algas hobuse pesemine. Üks hoidis hobust, teine nihkis luua- ja kolmas tõstis ähkides kapaga vett, mis piimvalgena kraavi tagasi nõrgus.

Kogu Hundisoo oli ärkvel. Üks vahitis talli luugilt, teine kõlguse lävelt, kus keegi suveõil maganud. Hildagi pahameel muutus äkki heledaks naeruks.

Südamele.

*Süda, õpi kannatama,
õpi wafus waikima.*

*Armastuses ainult päikest
ilal ei wõi nõuda sa.*

*Kui sul saatus wähe andnud,
lepi siiski sellega.*

*Loobumiseski on õnne,
loobumises kasuad sa.*

*Loojunud su õnnepäike, —
õpi voorust ülimat!*

*kaasa tunda rõõmudele,
teisile, mis jagatud.*

Chypre.

Peale „valge“ küürimist rakendati must ruun vankri ette, ja kosilased kihutasid häbistatult värvast välja. —

Päike oli juba kõrgel, kui Hundisoo pere ärkas. Vana Hans jalutas õuel, kui Hugo silmi õõrudes üle õue toa poole astus.

Alles toa lävel märkas ta oma püksitel valgeid värvilake ja püüdis üht suuremat peremehe eest peoga varjata. „Mis sul Hugo seal peos on?“ pilkas peremees, Hugo pükse teravasti silmades.

„Näe, sinder, kus ma enese ära olen määrinud,“ imetles Hugo, kätt värvilaukult kõrvaldades. „Ja teil kah, peremees,“ näitas ta Hansu peale, kelle kuue hõlm oligi hobuse pesemise juures valgeks määrdunud.

„Oh, sa igavene vigurivant! No mina oleksin sind nüpeldanud Hugo, aga ei kõlbanud kõssatagi, et see oma imese tegu on. . . Vaat, missuguse karutükiga hakkama said! Sina, Hugo, oled iga asja peale tragi, olgu see töö või tembutegimine. . . Annan sulle andeks.“

Ja vana Hans läks naerdes tuppa. Hugo ja Hilda, kes ka toast väljus, jutustasid õuel kahekesi õösel kordapandud nalja. Mõlemad naersid nii, et silmis pisarad.

Peremees ja perenaine seisis toas akna ees ja vahitsid õue, kus noored kahekesi naeru kihistasid.

„Näed, kuidas nad teineteist hoia- vad ja rõõmsad on,“ lausus Hans ak-

nast eemaldudes. „Anna, mis õige arvad sellest asjast? . .“

„Noorte inimeste asi. . . Hugo on kuldaväärt noormees. . . Ja või ta seda viguritükki kellegi muu kui Hilda pärast tegi. . . Missugused need teisedki on — tulevad uisa-päisa ainult talu saama ja siis pärast — ei jõua seda pahandust enam ära kuulata, ei saa teineteisega läbi ja. . . kas neid küll ei ole niiviisi paari läinud. Aga Hugo lepink vist ka palja Hildaga.“

„Ka minu mõte on just seesama, mis sa praegu ütlesid. Ma võin siis julge olla, kui ma ise kaon, et mu talu jääb alale, aga võta mõni võhivõõras, anna talu kätte — mine tea, mis ta siis ette võtab. Aga Hugo, nagu sa ise näed, teeb kõik juba nagu omale. Sündigu nende tahtmine paari mine- miseks! . .“

Armastajal on ka armastatava pahed armsad.

Nälg on kõige parem kokk, aga tal ei ole midagi keeta.

Surm lõpetab küll elu häda, kuid siiski kardab elu teda.

Kes iseennast ei armasta, see ei oska ega või ka teisi armastada.

Ühenduses on ka nõrgad tugevad.

ta minult. — „Pärastpoole, — kostsin mina: — üsna varsti! Ma pole veel kõige oma asjadega siin valmis. Oota mind veidi.“

Ja nõnda Munken Vendt lahkuski.

* * *

Algas juba hiline sügis, nõnda et sir Guy Travelian lõpetas oma kalapüügi naabri asundusea, ilmus Sirilundi ja hakkas siin postilaeva ootama. Ta elas mõned päevad Maki majas ja ei kõnelenud sõnagi, lamas oma toas ja jõi tublisti viina. Pärast seda, kui viimane kord Sirilundis oli, hoidis ta alkoholistest jookidest kõrvale ja ei joonud terve kahe kuu jooksul mitte tilkagi. Nüüd lubas ta jälle enesele seda lõbu, tühjudades palju pudeleid konjakit. Paruniproua avaldas tema vastu suurt kaastundmust ja igapäev kõneles temaga. Siis hakkas ta ise talle kohvi ja teisi sööke tuppakandma. Ja see töö nähtavasti meeldis paruniprouale vägagi, ja tema harilik rahutus ja noorus möödusid peagi. Ta võis tundide kaupa istuda, kõnelda sir Guy Travelianiga, kuna see voodis lamas, ja sundis ometi teda viimaks talle vastama — temaga kõnelema, nagu hariliku korraliku inimesega. Sir jutustas talle hõbemägedest, mis ta Hartvigsenilt ostnud, siis sellest, et ta palju raha maksanud. Kuid see ei tähendavat siiski midagi, sest need mäed olevat muinasjutulise väärtusega. Aga temal olevat siin Põhjamaal poeg, nimega Guy — hõbemägede pärisomanik, sest müügileping sõlmitud tema nimel. Nüüd võivat need mäed veel seista: sest nende väärtus aina tõusvat, ja siis viimaks saavat noormees nad omale! Sir Guy kõneles üsna avalikult, et laps olevat oma ema Edvarda juures Torpenvikenis. Ja nüüd hakkavat ta varsti sinna mägedesse temale maja ehitama. See on alles varandus — maja hõbemäe otsas! Sir Guy oli ise need varandused avastanud, ja see olevatki tema elus ainuke kangelastegu. Tema otsinudki neid varandusi siin Norramaal. Noh, eks katsunud ka mõni teine sellega hakkama saada! — seletas ta teistele.

Paruniproua leppis kõigega ja elustas sedavõrd haiget, et see viimaks voodist üles tõusis ja end riietas.

Järgmisel päeval saabus postilaev, ja sir Guy sõitis ära.

Nähtavasti oli paruniproual raske seda inglisi gentlemanni unustada. Ta ei olnud küll kütt, vaid osav kalur ja nimelt üksik hing, nagu Glangi. Paruniproua ei kohelnud sir Guyd sugugi kui mõnd joodikut, kinnitas vaid ainult seda, et ta joovat liig palju siis, kui tundvat nukrust ja tahtvat oma eluviisi muuta. Oma kodumaal, Inglismaal, olevat tal õige palju ilusaid ja toredaid losse.

September oli juba jõudnud — ja laeva oodati Bergenist iga tund tulevat. Hartvigsen rõõmustas vaikse ilma üle. Kõik läheb hästi, ja kinnituspreemia jääb temale! Ah, Hartvigsenile polnud see väike kasuraha-summa tähtis, küll aga au — midagi suurt Maki silmis korda saata. Oluliselt polnudki see suur asi, vaid lihtsalt saatusmäng — loterii.

„Jah! . . kuid niisugune on elu:“

„Igavene lahuselek sinust! Niisugune on elu! Ja keegi ei jõua teda välja kannatada, kui peas ei ole rumalustel küllalt selgust, et peale mõistatuste midagi ei mõista. Oo, tule kevadel, mu suur armastatu ja too enesega kirves kaasa! Mina jään tähti vahitides sind ootama, ja mu keel kuivab kirve ootamisest. Niisugune olen mina! . .“

„Niisugune on elu! . .“

Sedamööda, kuidas paruniproua luges, kattus tema nagu paksu punaga. Paljud sõnad ta otse laulis. Siis ulatas paberi Munken Vendtile. See ütles:

— See kõik pole midagi muud, kui ainult vigurdamine ja tembutamine! . .

Paber jõudis viimaks järjega minu kätte.

Paruniproua istus rõhutud meeleolus. Ta ei suutnud oma imestust Munken Vendti sõnade juures tagasi hoida, just nagu oleks oma lugemisega midagi ebaviisakat avaldanud. Võib-olla, näis ta iseene- sele naeruväärsena, sest oli mõned sõnad peaaegu laulnud.

— Tänaige mind ometi lugemise eest! — avaldas ta viimaks, et end rahustada.

Ja meie mõlemad tänasime teda.

— Võib-olla, seda tuleks ehk muusika saatel deklameerida? — küsisin mina.

— Muidugi mõista! — hüüdis äkki Munken Vendt. — Siis minu neiukena, Bliss, laulaks ka kaasa! Ha-ha-ha! . .

Et aga Munken Vendt ära sõitmas oli, tundis paruniproua kohustatud olevat eriti tema eest hoolitseda: valas talle klaasi ääreni täis ja lõi temaga kokku.

— Tulitorni ülem jutustas ükskord maast, kus kasvavad viinamarjad, — seletas ta. — Kuid meie reisust ei tule midagi välja, muidu oleksime ka seal viibinud.

Munken Vendt vastas:

— Jah, aga siin on ka hea: okasmetsad, kaljud, virmalised. Seal kodus on mul koobas: küll on aga mugav!

Avaldades seda, võis Munken Vendtist näha, et vein oli temas juba oma mõju avaldanud ja endised mälestusi ellu äratanud; ta istus mingisuguses ärevuses, näis välja ilus, isegi hingas hooti tunnete küllusest.

— Jah, aga siin on talvel lumi: see on väga paha. Ja kõik veed külmetavad kinni. Huu-uu! . . Mujal mail on päikene ja vihm, vihm ja päikene, — seletab ülem. — Ja mehed käivad pehmeis riideis, neidudel pole muud kui särk ja seelik! . .

— Ai-ai-ai! — ütles Munken Vendt.

Varsti tühjendas ta oma klaasi tänas ja väljus toast. Oli juba hilja. Tuled kustusid poes üksteise järele. Ainult kõige äärmisest aknast, viinapoest, vilkus veel üksik tuluke. Ja siis kustus ka seegi.

Troonilt tõugatud isevalitsejate varandused.

Pariisi ajaleht „Excesior“ on välja arvutanud, et seitsme troonilt tõugatu isevalitseja varandused on kokkuvõetult õige kartustäratav summa, nimelt: 1.785.000.000 (loe üks miljard 785 miljonit!) prantsuse franki.

Õige suur osa sellest summast langeb exkeisrile Wilhelm II, kelle varandus on 437.500.000 pr. franki, ja keda loetakse praegugi veel kõige rikkamaks meheks Saksamaal. Kõige kehvemaks peetakse aga endist Austria keisrinnat Zitat.

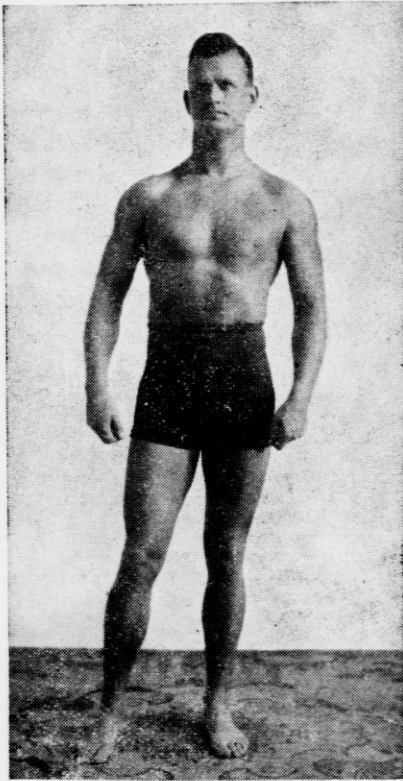
Endistest valitsejatest elavat kõige rikkamalt endine Persia šahh. Troonilt tõukamisest saadik viibivat ta Pariisis ja elavab nii toredalt, nagu see ainult Hommikumaa võimukandjale kohane.

Hispaania Alfonsi XIII. varandus hinnatavat harilikult 250 miljonile frangile. Kuid arvatavasti on see summa õige tublisti suurendatud. Kuninganna viinud küll Hispaaniast enesega kaasa kõik Hispaania trooni perekonna aarded suurema summa väärtuses,

kuid välismaail olevat hoiusummad osutunud vähemaiks, kui seda esmalt arvatud.

Viimane Türgi sultan elavat praegu Šveitsis ja teda ümbritsevat seal kuninglik toredus ja hiilgus. Kuid eksultani tõelist varanduslist seisukorda katvat teadmatusena, sest keegi ei teadvat praegusel ajal, kuipalju viinud 1923. a. sultan troonist loobudes ja igavesti Türgimaalt lahkudes, enesega varandust kaasa. Troonilt tõugatud sultan Abdul-Hamidi isa olnud kord üks rikkamaid oma aja mehi, ja praegugi tülitsevat tema 27 troonipärijat oma osade kättesaamise pärast, mida nüüdsel ajal hinnatavat umbkaudu 37.500.000.000 (loe 37 miljardit 500 miljonit!) pr. franki.

Afganistani Amanullah saanud Kabulist põgenemisel kaasa võtta raha ja aarded kogu väärtuses 125 miljoni pr. frangi suuruses summas. Kehvamate isevalitsejate hulkakuluvat end. Kreeka kuningas Georg ja end. Portugaalia kuningas Emmanuel.



Vene jõumees Timofei Čiruchin — Tallinna daamide lemmik.

3 aastat lootsikus.

Kolme aasta eest sõitis keegi noor ameeriklane, kellel kõlav nimi, Villiam Robinson, Uuest-Londonist (Konnektikutist) väikeses, 30-jala pikkuses purjepaadis lahtisele ulgumerele. Sõites reisu Bermuda saartele, lubas ta oma sõpradele kohe teadustada, kui on Hamiltonisse jõudnud.

Robinson sõitis merele ja teinud ei olnud terve 3 aasta jooksul mingisuguseid teateid. Tuttavad ja seltsimehed pidasid

teda ammu juba surnuks, sest Hamiltonis korraldatud järeleparimistel ei olnud kuidagi võimalik Robinsoni purjeka kohta mingisuguseid teateid saada. Kahtlemata leidis purjek ühes noore julge Robinsoniga omale okeaanis haua.

Kuid nüüd, hoopis ootamatult saanud Robinsoni vanaema Visbadenist postkaardi järgmise teatega:

„Jõuan Nizzas se juulikuu lõ-

pul, Villiam.“ Jah tõesti peale 3-aastast ookeanil viibimist on nüüd Robinsoni purjek ootamatult saabunud Villfani sadamasse. Metsikus võitluses päikesest põlenud Robinson hiivanud nüüd ankru kalda lähedal merre.

See Ameerika Odüsseus on praegu 28 aastat vana. Ajalehemeeste küsimustele vastanud ta, et veetnud hea meelega kolm aastat tsivilisatsioonist ja kultuurilmaist kaugel. Kuid oma seiklustest ei tahtnud ta veel praegu pikemalt jutustada.

sellega, et tema mehe surnud naise vaim ei andvat talle kusagil rahu. . .

Asi on selles, et mees kange spiritist — vaimude-uskuja ja väljakutsuja. Öhtuti kõneleb ta Napoleoniga, Spinozaga, ei anna rahu Louis XIV-le. Kuid viimasel ajal astus ta koguni astralsesse ühendusse oma surnud, endise naise vaimuga.

Ja sest momendist saadik algasidki proua X-i piinad, mida ta kuidagi ei suuda välja kannatada. Põrlev laud ei jutusta nüüd enam tunnetest, mis Napoleon Austerlitz lahingus tund-

nud, vaid endise naise vaim kargib õige ägedalt:

— Teie, noorproua, toidate minu meest väga halvasti. . . Tema armastab häid toite, kuid teie toidate teda Jumal teab millega. . .

Et aga kõik pole seni sugugi paranenud, siis on viimased spiritistlikud seansid omandanud dramaatilise iseloomu: endise naise vaim ähvardab oma asemikku koledate karistuste, igaveste piinade ja rutulise surmaga.

Proua X. ei saa nüüd enam kuidagi ööseti magada, paludes meest lõpetada kõik oma spiritistlikud seansid, kuid see tõrjub kangekaelselt naise soovi täitmast. . . Ja spiritistlikud seansid korduvad päevast päeva — ja vaim tembutab endiselt edasi. . . Nüüd on viimaks proual kannatus katkenud ja ta on adu vokaat Valenzi läbi oma mehe vastu protsessi alustanud, et abielulahutust saada.

Lõige algavast armust.

Tühendan Lydy M-le.

Lendab kollaseid liblikaid

üle valmiva rukki.

Kuu läidab oma nõrga tulituki.

Rind mõõnavaist tundmisist pakil,

igatsus sõidab igatsuse kukil —

kas Sa oma lubatud suudluse kätte said?

Udu jahedusest mustab heinamaid,

põlde, maju, kus viirastiste filmil

põgenev rutt on sulgelisel pilvil.

Lase suudelda omi niiskeid silmi,

suruda käsi nii õhkuvalt küllmi —

miks nii kummaline näid? —

Naudi aistinguid suviõõ teravaid,

lase minna, lase minna tõelisust julmi!

Lase minna vaid!

Karl Tarius.

hoolitseja vaim.

Pariisi kohtus tuleb nud, vaid endise naise vaim kargib õige ägedalt:

— Teie, noorproua, toidate minu meest väga halvasti. . . Tema armastab häid toite, kuid teie toidate teda Jumal teab millega. . .

Et aga kõik pole seni sugugi paranenud, siis on viimased spiritistlikud seansid omandanud dramaatilise iseloomu: endise naise vaim ähvardab oma asemikku koledate karistuste, igaveste piinade ja rutulise surmaga.

Proua X. ei saa nüüd enam kuidagi ööseti magada, paludes meest lõpetada kõik oma spiritistlikud seansid, kuid see tõrjub kangekaelselt naise soovi täitmast. . . Ja spiritistlikud seansid korduvad päevast päeva — ja vaim tembutab endiselt edasi. . . Nüüd on viimaks proual kannatus katkenud ja ta on adu vokaat Valenzi läbi oma mehe vastu protsessi alustanud, et abielulahutust saada.

Munken Vendt tuli üles minu tuppa. Ta oli viinapoes käinud ja tublisti joobnud olekus — sellepärast ka lõbusas meeleolus.

— Sa ei oleks pidanud nõnda tegema! — seletasin mina talle.

— Vaiki juba! — kostis ta. — Oled justkui mõni neu. Hoiad end kõigest eemale — aga tagajärjeks on sul nägu vinne täis — ja see on kõik! Sa määrid neid vinne millegagi, nad kaovad ühes kohas aga ilmuvad teises kohas uuesti. Ja nendega algab sama jant uuesti! Sina, vaikne mehikene, niisugune!

— Kasi juba magama, kui homme tahad ära minna! — käratasin mina.

Munken Vendt vastas:

— Mina ei lähe veel. Võib-olla, et paruniproua! on õigus: sa vas, ei olegi meesterahvas. Mängid samuti klaverit, nagu sinu neiugi! — nii seletas ta mulle.

Tundsin neist sõnadest valu: kui palju vaeva maksis mulle klaverimängu õppimine, ja nüüd ei arvatud seda mulle sugugi plussiks vaid hoopis selle vastu veel miinuseks! Ja — jah! Olin väga korralik ja virk uormees. Sarnasena oli Looja mind ise siia maailma saatnud. Aga Munken Vendt oli meesterahvas!

— Tähendab, homme ei lähe sa veel siit? — küsisin mina.

— Ei! Mitte homme, ega ka mitte ülehommegi ei lahku ma veel siit! Sa näed ju, et ma ootan laplast. Ja pealegi, paruniproua ütles mulle seal trepil, et ma olevat täna nii kena ja ilus olnud. Silmad mul otsekohe põlenud peas! Ha-ha-ha! . .

— Kes seda ütles?

— Kes? Ikka paruniproua! . .

— Ja mis sina talle vastasid?

— Mis ma talle vastasin? Ütlesin: „Ai—ai—ai!“ Noh, sa küsi, mis ma tegin! . . Kuule, kuipalju aega ma siin sinu juures veetsin? . .

— Veerand tundi! — kostsin mina. — Mitte rohkem kui veerand tundi.

— Noh, siis ma lähen! . .

Ah, arvatavasti mõlkus tal midagi meeles, et aja üle päris! Kuulsin, kuidas ta tasakesi mööda korridori hiilis. Ja sellepärast ei heitnud mina ka veel magama, vaid riietusin soojemalt, et kohe väljuda, kui Munken Vendt tagasi tuleb.

— Noh, eks ms õelnud ju, et neil ilmalikkudel inimestel on ikka need vigurid ja tembutamised — tähendas ta mõrudalt. — Vaiki juba sellest! Mul oli täielik õigus seda teha, mis korda saatsin! Aga kõik see vigurdamine! . . Pagan võtku seda! Lähed sa ära? . .

— Jah!

— Jah! Sina aga pahandad, see on sinu ainukene abinõu! Ja siis määrid seal oma vinne. Aga mis siis, kui uued jälle ilmuvad? . .

Äkki virutasin ukse pärani lahti. Ja mis ma nägin: Munken Vendt vahtis mulle näkku. Oleksin peaaegu naeru kätte ära surnud, kuid ta muutus tõsiseks ja ütles:

— Hea küll! Sul on õigus: nüüd lähen ja heidan magama. Mõtlen ometi: üks oli ikkagi lukus!

— Kuigi ta lubas lahti jätta, siis oli see ainult selleks, et sinust lahti saada. Sa pole ju inimene — vaid päris metsaline ise!

Munken Vendt mõtles selle üle järele.

— Arvad sa seda? — küsis ta. — Kuid ometi lubas ta minul ennast suudelda? Aga niisugune lubamine . . . Või oli see ka selleks, et minust lahti saada? . .

— Muidugi mõista! . .

— Noh, mis siis teha! Võib-olla ka! Ma ei saa kunagi neist harrastest hästi aru! Aga nüüd ma lähen ja heidan magama!

Läksin teed mööda sadamasse, vaatasin seal Hartvigseni maja valgustatud akendesse, kuid sammusin mööda. Tagasitulekul tegin väikese peatuse, seisn vähe aega, vaatesin taevatahti — just Hartvigseni juurde viival teekäänakul. Kuid ainust jälgegi ei astunud minujalg tema maa peale, seisn vaid veidikene ja vaatesin taevatahti.

XX.

Munken Vendt läks ära.

Ma peaaegu hakkasin juba uskuma, et ta ikkagi jääb Hartvigseni juurde õpetajaks. Kuid päev möödus päeva järele, ja tema loobus ikkagi endiselt. Ta isegi naeris ja pilkas mind, et ta ei saavat kuidagi aru, mispärast mina õieti sinna maanurka olevat tulnud? — „Et siin oma saatusega kohata!“ — kostsin mina.

Paruniproua aga noogutas kõik aeg peaga, et minu seltsimees veel paigal püsis. Oo, ta isegi kaebas otse minu seltsimehe üle.

— Tal on ometi ju palju häid omadusi, — vabandasin mina.

— Ei . . . Kuid siiski, võib-olla ka, — kostis proua. — Kuid ta on sarnane jumalakartmatu. Kui mina kuidagi võiksin aru saada: kuidas on võimalik mööda mägesid ja meisi hulkuda ja siiski seal juures jääda jumalakartmatuks!

— Jah! Ta on jumalakartmatu!

— Jah! Mind teeb ta mingisuguseks kergemeelseks. Mina hiljem kahetsen kõiges, mis räägin ja teen. Ei, mingu juba parem siit. Ta kordab vahetpidamata: „Ai—ai—ai!“ Ja mispärast ta nõnda räägib?! Ta eksib väga! Oh, Jumal, ma ei salga sugugi, et ma . . . et ta . . . ma ei salga midagi: tema välimus, tema habe . . . Kuid milline vahe: nagu taeva ja maa . . . Hulkuda sarnaste tunnete ja mõtetega mööda metsi ja mägesid! . .

Siis jutustati mulle, et paruniproua rääkinud isaga. Sellest oli juba küll. Makk avaldas rahulikult ja kindlalt oma arvamise Munken Vendtile ka noogutas pead.

Ja Munken Wendt ilmus minu juurde, imestas veel kord ilmalikkude inimeste üle ja seletas, et ta tahtvat ikkagi ära minna. Laplane oli seekord hoopis unustusse jäetud. „Millal sa tuled?“ — küsis

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Mis teha?

Olen seaduslik mehe naine ja olen ka mõnd aastat täiesti mehe olnud. Kuid oma mehest ei leia ma, et ta mind oskaks öieti hinnata. Meie vaated ei lähe sugugi kokku. Mina armastan seltskonda ja mind huvitab ka kino ja teater, kuid minu mees lükkab kõik sellesse puutuvad soovid tagasi. Mõtlen ise, et mis kasu on inimesel elust, kui teda ei lasta elada ega elu vastu huvi tunda. Austatud ludejad, missuguse seisukoha peaksin võtma ja millise pääsetee leidma, et vabaneda ebameeldivast seisukorrast?

Anu Mulgimaalt.

Kas on lubatav liig alkoholi tarvitajal abielluda?

Kas avaldab alkoholi tarvitamine mõju järeleoleva soo peale? Tahaksin heameelega jätta joomist, kuid seni pole mul kordaläänud seda läbiviia. Nüüd kerkis mul silmapiirile, keda armastan kõige hingega, kuid ma ei julge teda naida, sest kardan, et ta õnnetuks teen. Kõige rohkem piinab mind küsimus: kas tohib liig alkoholi tarvitaja abielluda?

Mihkel — Meriväljalt.

Mis arvavad naised vanapoistest?

On palju vanapoisse meil Eestis, kes ei mõtlegi abielluda. Naisi on arvult isegi rohkem meestest, ja selline teguviis suurendab veel vallaliste naiste arvu. Millist abinõu tuleks tarvitada, et vanapoised suuremal arvul võtaksid naised ja looksid kodud, mis omakorda mõjaks ka tervendavalt riigi-elule.

On kõneldud ka varemgi juba vanapoistest, kuid minu arvates sunduse teel ei saa kedagi sundida abielluma. Milline abinõu oleks kõige mõjuvam, et meil Eestis olevald põlised vanapoisse meelitada abiellumisele?

Sõjakas vanapiiga.

Vastus „Margole“.

(„Abieluleht“ Nr. 24.)

Üldiselt — meie arvamus on paiguti ühtlased. Ainult mulle näib — Teie vaatate kõigi peale omast vaatevinklist ja teiseks — ütlete sama, mis mõtlen, ütlen minagi, kuid ikkagi ütlete seda kõike vastuvaidevas toonis. Teile näib, et ma hoopis midagi absurdi räägin.

On ju õpetlaste poolt toonitatud, et

armastust ilma kireta ei ole. Kui puudub kire — pole ka armastus täielik, kuigi sageli juhtub, kahjuks, et kire ületab selle üleva tunde — armastuse. Tõsi — suurem jagu inimesi, kõneledes armastusest, loovad hümne sellele võimsale tundele — armastusele, — kuid nad valetavad, ehk lihtsalt valetavad kire ja armastuse, sest need on ju ikkagi kaks ise asja. Kui mõllab kire — sageli kõnelevad suurem hulk teadvusetult, et „armastavad“, ehk veel hullem — kui ise teadev ollakse enda tunnetes, raleatakse, et kire tõttu teist omada.

Kas sel juhul ei ole õilis sõna „armastus“ ajast-arust läinud? Kas ei ole see suur patt, armastusest kire mõllus rääkida? Kas ei ole inimesed siis kui loomad? Kuipalju on aga tänapäeval neid, kes saavad armastusest aru selle sõna tõsisel mõistes? Ja kuipalju on neid, kes kõnelevad armastusest armastuse sunnilt? Kuigi selliseid isikuid pole palju, kuid neid pole ka vähe. — Usun — need isikud sageli kõnelevad armastusest teadvust või teadvusetult kire sunnil. Ja kas pole see siiski ausam, kui üht-teist omatakse, (ehk vähemalt mees omab naist) kire sunnil, ja mõlemad teadvad sellistes tunnetes, kui teine, variseerlikult „armastan?“ Kui mees naisele olukorra selgitab, siis viimane on teadlik, milline seda sorti „armastus“ oli.

Ludupeetud Margol! Kas tõesti olete nii ajast mahajäänud, olles mitteteadev — mis vili laps on? Ilma kireta ikka on raske vist lapsi saada. Tulge ja näidake mulle lapsi, kes on „puht armastuse“ vili, et need lapsed on ilma kireta saadud. Eil Armastusest ükski küll lapsi ei saa nii kui pühast vaimust. Kui lapsed, Teie arvates „armastusviljast“ saadud, siis on see armastus ikkagi kirega koos. Lapsed ei ole sageli mitte armastusviljana, vaid just kire vili, või on nad muretsed lihtsalt selleks, et lapsi saada. Kujutage endale ette, kui suur hulk on, praegusele „moodsale ajale“ vaata-mata, õnnelikke abielusid, kus ka suur armastus olemas. Siis peaks neil abielulistel küll lapsi olema kui „üts meri“.

Sel puhul oleks Eestiski elanikkude arv varsti kahekordne. Kus need lapsed, see „armastusvili“ siis on? Või arvate Teie, et need õnnelikud aina „paastuvad“, armastavad platooniliselt? Ometi armastatakse, ja usur

— neil on kire haunis esiplaanil. Kui lapsed ainult „armastusvili“ — miks neid siis hoitakse saamast? Siin on Teile faktid.

Teie ei lepi minu poolt tähendatud lapse sobitamisega. Teie seisukoht on arusaadav, Teie iseloomu silmaspidades. Roosa aga näib teistsuguse olukorraga leppivat, sellest tingitud minu vastus. Igakord ei sõlmita abi-elu, eelistades, et see kestaks elu lõpuni, kuigi selliseid abielusid on võrdlemisi vähem, kuid neid on siiski. Ometi ei viska nende abiellujata-lahutajate peale keegi kiviga, kuigi selline abiellumine-lahutus ei ole kõige ideaalsem, kuid selle abielu laps on siiski eelistavam seisukorras kui valla lise oma, sest see laps on seaduslikust abielust. Mõni arukam mees saab vahest hullemaagi tembuga hakama — miks ei võiks ta siis mõnele „vilk-abielus“ last muretseda? Sellised mehed aga pole sugugi lagedad need võivad nii mõnegi arukama

mõnikord ülelööa oma tarkuse, ja iseloomu poolest.

Usun ka, et naine pole sugugi totter, kui ta minu poolt tähendatud tingimustel abiellub mehega teatud ajaks (kuigi selle naise seisukord pole kadedustäratav), ta talitab kõige peale vaatamata kaine mõistusega, sest ta on teadlik olukorrast. Aga naised enda meheleminemise ihas, kes lasevad endale kärbseid pähe ajada, endid „mõrda ajada“, uskudes neid ilusaid sõnu armastusest, mis võrgutajad neile kõrvu sosistavad, on minu arvates, küllalt tottrad, sest ometi peaksid nad küllalt targad olema, olles informeeritud oma kaassoolaste äpardustest. On selliseid naisi vähe? Ei ole meest ega naist, olgu see nii arukas kui tahes, kelle elus ei juhtuks silmapilku mil ta talitab kui totter. Ühel juhtub see nii, teisel teisiti. Korralikust ja mittekorralikust perekonnast laste võrsumist käsitasin just erandeid ja vanemate eeskujutähtsust pole ma eitanud.

Armukadeduse suhtes tähendan vaid niipalju, et pole ma seda toonitanud, nagu võiks endale suggereerida midagi usumatut. Toonitasin suggestiooni tähtsust teatud mõõdul seal, kus seda

võimalik kasutada. Käesoleval juh-tumil just on seda võimalik kasutada, sest Reseeda küsimuses tundus just, et ta asjata marru satub. Pealegi, kui kõige urgitemiste peale vaata-mata midagi ei selgu, isegi kuuldud-nähtud osutub sageli valeks. See on nii! Muidugi — ma ei käsita mitte raskeid, ümberlõkkamata fakte — kui mees, ehk naine tabab oma teise poole truudusemurdmiselt j. n. e.

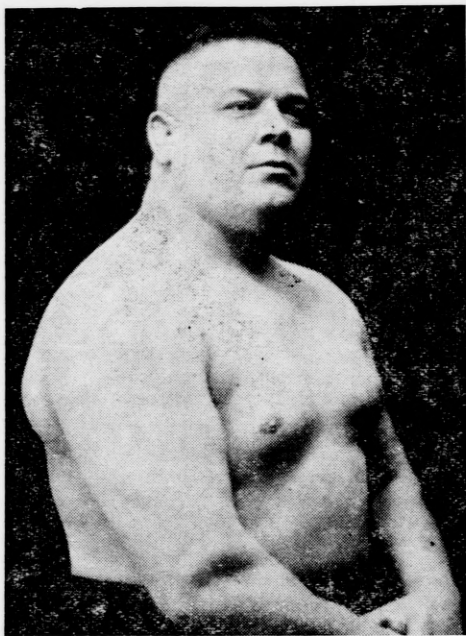
Frederic Rex.

Vastus „Elidale“.

(„Abieluleht“ Nr. 25.)

Naisemehega kurameerimine, kui see naisest lahutatud, pole sugugi häbitav, sest sellega murduvad ju kõik kohustused, kui eelmisest abielust ka lapsi pole, ja mees on vaba. Ega siis veel needki inimesed, kelle esimene elu purunenud, pole elusalt mahamaetud. Kui leiate, et Teie iseloomud kõne all oleva mehega hästi sobivad, ja kui ta korralik ja kaine mees on, siis küll ärge teda haavake sellepärast, et temale ära ütlete põhjusel, et ta kord õnnelt abielus olnud.

Moon.



Läti jõumees — maailmameister Janis Polis.

Metsajärv.

Juba laiub videvikuvärv
Üle järve pinna vaikiva,
Kuhu vesiroos jään'd tukkuma,
Tukkuma jään'd kõrge kaldahari.

Järve kohal sõeluv süäsekari,
Viimne rahu vaikust segaja.
Kaste tulekuga sulguma
Pidand' õienupud kaldal õilmesari.

Tuuleõhk nii tasane vaid sala
Hõljub läbi lõmmelehtedest,
Kuhu ööseks peitu pugend kala.

Tõuseb üksik virve üles veest,
Katnud udu õitsva õievalla
Kinni tähe hiilg'va vaate eest.

ARNO.

— See ongi õige, mida „suur minevik“ talle kindlustanud! — naeris Tairova valju häälega.

Kuid direktor Tumpakovi ootamatu ilmumine lõpetas terava sõnavahetuse.

— Uusi käite külastamas, aga väljateeninuid ei tuleta enam meeldegi! — toonitas Tairova väljakutsuvalt direktorile.

Tumpakov tervitas Teplovat tema edu puhul ja kutsus „õhtueinele lõbusasse seltskonda.“

— Ja mõelge ometi veel, milline seltskond! — tähendas ta rõõmsas ärevuses. — Tema excelents, härra minister, võtab sellest ka osa.

Minister! See teade ei meeldinud sugugi debütandile. Kuid siiski ei sõandanud ta direktorile tema palvet tagasi lükata.

VI peatükk.

1.

Kauakestev, väsitav vastuvõtt peaministri juures on lõp-nud. Hiiglasuured saalid on tühjad, saalid, kus alles hilja ki-hasid alandlikud palujad. Korrapidaja käskjalg seab raskeid gooti stiilis valmistatud toole oma endistele kohtadele, kohendab tumepunast kalevit pikkadel laudadel, raputab tolmu. Nendes suurtes, kõrgete lagedega ja seintega saalides, millel ripuvad endiste kuulsate keisrite ja valitsejate pildid, liiguvad kiirelt eriliste käskude täitjad ametnikud. Rahutusega vahivad ja piiluvad nad tugevasti suletud ukse taga, asjata oodates käsuandvat kõlistamist. Selle valge, vaikiva ukse taga asub ministri kabinet.

Suure kirjutuslaua taga, millel lasub suur ametlikkude paberite kuhi, istub küüruvajunult tema excelentsi kõrge, kõhn kuju. Tema ees laual lahtilõõdnud ajaleht. Ta vahib vahetult üht ja sama rida, nagu tahaks teda tuhatkorda läbi lugeda. Jah, need jämeda trükiga trükitud suured sõnad äratavad temas palju mälestusi endisest ajast.

Sest ajast pole veel möödunud veerand aastasadagi, kui „see“ juhtus, kuid tundub, justkui oleks möödunud aastasadu. Teistele oli ta tol ajal noor unistaja noormees, kes oma tulevikku hoopis teisiti ette kujutas, mitte sarnasena — tormili-sena, mitte nii hilgavana, kuid õnnelikuna.

Juhuslikult intiimkohtamine kena, noore neiega äratas tema hinges esmakordselt kirglike armastuse. Ja nüüd... nüüd pigistas ta silmad kinni kujutades enesele kaugel, küt-kestavat kuju vaimusilma ette. Vastav sidemekene plahvatas ka neiu südames. Kui sagedasti kohtusid nad salaja, ja mil-lised olid need kohtamised! See oli parem osa tema läbiela-tud elust — nüüdki veel sunnib see tema vananevat südant ärevuse tundeid uuesti läbielama. Nad mõlemad olid noort-

kindel. Kui ma ei meeldi Piiterile, siis kihutan uuesti provintsi tagasi. Seal mind oodatakse pikisilmil. Jah, tuvikene, ma sammun kindlal käigul eesmärgile: ei tarvita sealjuures kõ-veraid teid. Mul mõlgub alati mõttes: „Andekus võib kohi näitelaval. Hoiduge kõrvalteede tarvitamisest eemale. Hoidke oma noort hinge! Need sõnad on minu elujuhis — minu õnnetatud!... Jään neile alati truuks.“

— Mina eksisin küllside taga ja imestas, teid vaadel-des. Kuipalju kingitusi teile toodi, kuidas rahaga kiusati, kui-das tõsiselt armastati... kuid teie ei kaldunud õigelt teelt kõrvale. Olete omakasu püüdmata: see on mulle nüüd enam kui päevasele. Et aga noor süda vaikib ja leegitsevale ar-mastusele ei vasta, ei otsi ega igatse meelitusi, kallistusi... vaat' sellest ei suuda ma kuidagi aru saada.

— Mu süda on äranõutud, — naeratas Naata kurvalt. — Ja keegi ei aima veel seda, mis seal varjul peitub! Seni pole ka teilegi sõna sellest lausunud. Tunnen, kui rumalad ja loo-tusetud on minu unistused. Kuid parata pole midagi. Niisu-gune on juba minu süda: oskab „andestada“, aga „unustada“ ei mõista. Ma kardan väga oma südant Juulia Ivanovna.

Ja kurbus pimestas tema sinistes silmades elurõõmu.

— Teie, Juulia Ivanovna, vaikite alati ja ei küsi minult midagi.

Jah, olen teile truu nagu koer. Tean, et usute mind. Aga seni, kui pole veel saabunud hetk, mil omi mõtteid vahetada, ei ole vaja vaigistada teie hinge.

— Ongi juba see hetk saabunud! — sosistas Naatakene vaevast kuuldavalt — Instituudist, oma sõbrannadest ja Jur-kovskajast olen teile juba varem jutustanud. Niisamuti ka omast kohtamisest Valeeria Antovnaga. Vana juurde ta-gasi minna ma ei taha. Kogu minu elu teie teate, kõik minu mõtted on teile tuttavad... kuid üht asja ei tea teie siiski veel. Imestate muidugi selle üle, et keegi pole osa-nud minu südames tulukest sütitada. Ei ole keegi osanud seda teha, sellepärast, et ta põleb seal tasase vaikse leegina. Ja see tulukene pole mitte „armastus“ vaid „armastuse unis-tus.“ Sellega, kes lõi selle unistuse, kohtasin minu esimesel Peterburisse sõidu päeval. Olen teile mitukorda jutustanud, millise toreda õhtueine korraldas Valeria Antonovna minu Peterburisse saabumise auks. Jutustasin teile, kuidas esma-kordselt kohmetusin selles lõbusas, aga minule seni hoopis võõras seltskonnas ja kuidas seal mulle sugugi ei meeldinud Valeria Antonovna ebaviisakad külalised, Kuid ei öelnud sulle seda, et nende ebaviisakate ja mittearmsate inimeste keskel leidsin ka „ühe“, kelle huulilt ei kuulnud ma rumalaid nalju, ei valju naeru, vaid ainult õrna osavõttu võisin lugeda

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Kandidaatile“.
(„Abieleht“ Nr. 24.)

Teie vastus on veidi segane, nii et ma parema tahtmise juures aru ei saa, mis öelda tahate. Ainult üht mõistan, et Teie kätte ja jalga-dega puuderdamise vastu sõidite. Ütlete ta kahjuliku olevat ja soovitate, et mees ostaks naisele lõhnaõli-sid. See on muidugi maitse asi. Minule isiklikult küll ei meeldi, kui inime-ne alaliselt nagu lõhnaõli pudel ringi liigub. Ja et parajuslik puuder-damine nahale väga kahjulik oleks, seda ei saa ma küll pooldada, sest tean isegi, kus arsti poolt on ette-kiirutatud nahka kergelt puuderdada.

Teie, kui mittekompetentne isik, puudri asjus, teeksite targemini, kui selles asjas jätaksite sõna neile, kes sellega enam kursis.

Ei või sugugi öelda, et parajalt enese ilustamine kõrvalolijale mõjuks esteetiliselt haavavalt. Isegi raske oleks Teil vahet teha parajuslikult iluvahendeid tarvitatud ja loomuliku näonaha vahel, kui viimane palavuse tõttu nagu peegliklaas ei läigiks.

Arvan siiski, kui mees on liig enese armastaja ja tahab ka perekonnas türrann olla, siis ta parem elagu põlise poissmehena, siis jääb üks abielulahutus järele vähemaks.

Don Juani naine.

Vastus „Mehele“
(„Abieleht“ Nr. 25.)

„Vanameelsele naisele“ saadetud kirjutuse täiendust võite otse viimasele teha. Mis ühendus on Teil Aafrika suduharude ja Kaukaasia rahva vahel? Mis Teie neist võrdlete? Teile ei selgu ju see juures ikkagi, mis on kõrge ja mis on madal. Ka ei tea Teie, kas naiser on hinge. Ilmas on palju „kindlaks“ tehtud ja ka palju kindlaks tehtud asju ümber lükatud. Nii on ka Teie naise hingeaga. Eeskuju võite igalt poolt võtta sellest, mis Teile meeldib. Kust aga mina „pean“ eeskuju võtma, see on minu asi. Teie „poleemika“ Frederic Rex'iga ei anna kahjuks kellelegi mingit eeskujut, kuigi soovite, et teiste lugejate pärast peaks F. R. Teile vastama. Parem kui ta ei vastaks, siis saaksid teised lugejad Teist, kui ühest tumedast „Mehest“, kes üldse midagi selgelt ei oska öelda, lahti. Ma annan Teile veel ühe maa, kust omale eeskujut võite võtta. Ameerikas, ilma suurimas kultuur-linnas Nev-Yorgis tuli politseinik koju ja ütles oma naisele: „Tee mulle lõunat!“

Naine vastas: „Tee ise omale lõunat!“ Politseinik võttis revolvi välja ja lasi oma naisele maha. „Probleem,“ kes pidi lõunat valmistama oli „raksu pealt“ lahendatud. „Arusaadavalt pidi nüüd ka mees lõunat valmistama, nii nagu naine tahtis. Nii et kui Teie edaspidi Aafrikast eeskujut lähete võtma, siis pidage meeles, et Teie oma naist ainult ükskord saate „läbi kloppida“ ja see ei ole Teile, kui „Mehele“, kui täismehel, muidugi auks, sest Teie-sugune „Mees“ sooviks oma naist igapäev veidike „kloppida“, kuna Teil „abiellu probleeme“ lõpmata palju on, nagu Teie „poleemikast“ Frederic Rex'iga näha, kus Teie ainult mõisteid tumestate, midagi aga ei selgita. Kandidaat.

Vastus „Gratialle“
(„Abieleht“ Nr. 25.)

Otses arusaamata paistab mulle see olevat, et miks nimetate oma vastuses Romeole seda naisterahvast alatuks. Minu mõtte järele oleks see sunniviisiliselt rohkem kohane. Ja veel annate nõu mitte abielluda. Trööstige ennast, ega ta vist pole veel tõsiselt selle peale mõelnudki. See on ainult üks jutt ja lubadus, mis on õngeks väljaheidatud õnnetu naisterahvale, et aga ise alimentide summadest pääseda.

Ja et see naisterahvas lubas rasedusest vabaneda, nüüd mil ta temaga abiellu soovi avaldas, siis võib kindel olla, et see naisterahvas pimesi meest armastades annab ainult järgi tema soovidele.

Aga imelik, kuidas siis mees nüüd järsku aru saab, et kui naisterahvas lubab rasedusest vabaneda, et ei tea, kas kõlbab siis säärane naine ühele ausale mehele. Muidugi ei sobiks. Kõige paremini klapib ikka see, kui iga kuu palgast ports lapse ülespidamiseks maha võetakse.

Oly.

Vastus „Elidale“
(„Abieleht“ Nr. 25.)

See ei tee viga, et ta veel mitte seaduslikult lahutatud ei ole. Sellest kõigest saab üle. Kuid tähtis on, mil põhjusel naine tema juurest oli sunnitud lahkuma. Võib-olla oli ta niisugune koll naise vastu, et see häda sunniti pidi kodukolde maha jätma. Ja kui nii, siis muidugi ei ole Teilgi loota tema poolt kuigi kuldset tulevikku, sest ka vanasõna ütleb: „Hunt ajab karva, kuid ei muuda meelt.“ Sellepärast olge ettevaatlik, et Teil ei tuleks pärast kahetsust tunda.

Oly.

Vastus „Luulele“.
(„Abieleht“ Nr. 24.)

Arstide arvamused lähevad sageli lahkku ja võivad mõne isiku suhtes isegi saatustlikuks saada. Olen ise arsti poole pöörates traagikoomilise loo läbielanud, mis kõlab küll anekdoodina, kuid siiski on tõsi.

Mõni aasta tagasi kukkus mul ema talvel kõnniteel, lüües pea vastu müüri. Päev hiljem algasid piinavad peavalud. Kuna ema põhimõtteliselt heameelega ei lähe arsti juurde, püüdis ta ise end arstida koduste abinõudega. Abi oli vähe. Pöörasin amet-asutuse usaldusarsti poole, kellele alus asutus, kus teenisin, kirjeldades sellele olukorda, kuid selliselt, kui oleksin ise kannataja, sest olin arvamisel, et arst kirjutab lihtsalt rohtu, mis avitab. Arst katsub ja klopib pead küll siit ja sealt, küsib — kas siit haige ja sealt haige jne., kuni mul lõpuks ei jäänud üle muud, kui ta kukalt „proovis“ — ütlesin: „jah siin on valud.“ Arst nohiseb vastu: „jah, siin on paistes.“ Olin üllatatud, sest olin terve kui purikas. Oli ka tegu, et naeru hoida. (Muuseas — rohi aitas siiski).

Oletades, et Teie sõbrannal kops siiski nõrk — saab seda ise hästi korda seada: sport, värsked, kuiv õhk, vabaõhu-harjutused, külm duš — ja kõik on korras. Ei maksa kopsude tõttu, kui asi parandatav, abiellumata jätta.

Frederic Rex.

Vastus „Romeole“.
(„Abieleht“ Nr. 24.)

Kirjutasite, et pakkusite neiuale abortitegemise võimaluse, kuid ta lükkas selle tagasi ja hiljem, kui olite nõus temaga abielluma, on ta nõus abortiga. Tal on siis ainult kindel soov saada mehele ja ei usu, et tast võiks saada korralikku perekonnaema. Ta ei meeldi Teile, ärge abielluge vastumeelselt, mis tooks hiljem tülisid ja lahkuminekku. Kas olete ka veendunud, et ta on rase? Kas ei ole see ehk ettekääne, et ainult abielluda? Pakkuge talle lapsekasvatamise raha veel kord ja kui ta loobub, siis ei ole see Teie süü. Abielluma ta Teid sellega sundida ei saa.

Kuid ärge unustage ka oma armastatud neidu. Kas ta on nõus abielluma Teiega, kui saab teada sellest? On ta nõus — abielluge. Mitteabiellumise korral ärge abielluge ka neiuaga kes rase, sest kui mitte nüüd, siis hiljem, tekitaks see Teile meelepaha, et pidite abielluma temaga ja saite hüljatud armastatust.

Irene.

Juulikuu päikeses.

Sirutan keha ahka
päikesele vastu.

Kõrvetan pruuniks nahka:
vahel vette kastun.

Kuumusest päevad on öelad:
torgivad nagu kihud
kiirte teravad nõelad
rohus lebavat ihu.

Juulikuised ilmad
tungivad pooridesse.
Valgus pimestab silmad
oma looridesse.

Pööran puusad ja piha
päikesele vastu.
Pruunistub iga lihas:
vahel vette kastun.

Pööran rinna ja niuded
päikesele vastu,
pingutan lihaskiude:
vahel vette kastun.

Nüüd on veel ju juuli.
Alasti rohtu langen.
Nüüd veel pole tuuli
niiskusest jäiku ja rangeid.

Nüüd on valgust ja lõhnu,
soojust ja kirkast päikest,
siniseid pilvemõhnu
vahel sekka äikest.

August tuultega tuleb.
Sügis viib põldudel vilja,
laidab akendel tuled. —
Siis on kõik juba hilja.

Nüüd aga oja kaldal
sinitaevast vaatan.
Ainult harva maldan
pilku laineile saata.

RALF KAAVER.

Siidist vihmavarju all surma.

Rääkides surmamõistetust, teab Lancashire'i vangilaulem, kes kümnete kurjategijate hukkamist pealt näinud, jutustada ühest kummalisest surmamõistetust viimastest soovist. Keegi naine, kes õige hirmsa mõrtsukatöö pärast poomissurma oli mõistetud, kutsus õhtul enne hukkamist vangilaulema oma kongi, mille kohta viimane jutustas järgmist.

„Astudes kongi ja nähes seal naist, kes tardunud pilgul läbi akna vaatas väljas sadavat vihma, ei suutnud ma eneses kuidagi alla suruda kaastunnet. Naine ise näis aga olevat võrdlemisi rahulik, küsides minult kuidagi kummaliselt naeratades: „Kas mind tõesti homme puuakse?“ Noogutasin ainult peaga.

„Kas siit võllas kaugel on?“ küsis ta edasi.

„Ümber 150 sammu.“
„Ah ja, õigus. Mäletan seda ise, nähes siin väikse plikana John Norssi poomist. Sinna peame vist küll jala minema?“

„Jah!“
„Hüva!“ lausub ta. „Kas tahate aga mulle viimse rõõmu valmistada?“

„Meeldiv, kui seda aga saan.“
„Kindlasti sajab ka homme. Ma pole kordagi veel siidist vihmavarju all käinud, kuigi kaua olen soovinud evida sellist vihmavarju. Kui Teie mulle homme siidist vihmavarju talpalavale kaasa annaksite.“

Lubasin täita selle palve. Vangivahi rääkis minule hiljem, et vang peale minu lahkumist olnud väga lõbusas meeleolus ja õõ rahulikult maganud. Hommikul oli tema esimeseks küsimuseks, kas vihma sajab. Kuuldes, et sadu pole lakanud, naeratanud naine rõõmsalt.

Saabus aeg talpalavale minekuks. Naise karmid nõjooned pehmene-sid, kui ulatasin talle siidist vihma-varju. Oma peakohal hoidis ta vihmavarju seni, kui kõis kaela ümber pandi ja käsi, mis pidet hoidis, ei värisenudki, kui roimar astus sammugiavikku. . .

tema silmist. Teist „temasarnast“ pole ma veel senini leidnud . . . ja arvatavasti ei leia ka. Ma ei võinud teda unustada. Mõtlen temast, olen huvitatud ja kahetsen teda. Igaüht võrdlen temaga . . . ja milline vahe! Kui villetsad on kõik teised, kui kaugel temast! Sestsaadik, kui saabusin Peterburi, olen veel rohkem ja sagedamalt temast mõelnud. Olen jälle siin, temaga ühes linnas, hingan üht ja sama õhku, mis temagi, võin iga päev juhuslikult temaga kokku puutuda. Kas tunneb ta siis mind ära? Vaevast küll! Ta on mind unustanud: ja minu nimi võib olla temale tühjaks sõnakõlksuks. Need aastad mõõdusid kiirelt kui tuul. Ma ei märganudki neid. Töötasin hommikust õhtuni: mul olid alalised tunnid, harjutused, spektaklid. Unistamiseks jäi liig vähe aega.

— Oleksin tahtnud hea meelega näha seda nõida, — ohkas Julia Ivanovna. — Arvan, ta ei võiks nii rahulikult istuda, kui teaks, et keegi temast alaliselt unistab.

— Oh ei! — vastas Naata, kurvalt peaga noogutades. — Ta armastab teist . . . ja selle, oma suure armastuse tõttu ohverdab ta palju. Kuid mind köidab see veel tugevamalt tema külge. Sügavalt armastada oskavad ainult üksikud.

— Aga kui ta teist armastab, siis ei maksa temast enam mõeldagi! Kõik tuleb aegamööda. Natalie Sergejevna, uskuge juba mind, vanaeite. Teie ei suuda oma nõida sellepärast unustada, et pole temast paremat kohannd. Kuid maailm pole veel tühi: küllalt leidub mõni teinegi veel, kes teile kohane.

Kuid sellele viimasele lausele ei järgnenud vastust. Juulia Ivanovna vaatles üle prillide Naatat. Ta oli oma õrna näokese diivani leenile toetanud, silmad olid pooleli kinni vajunud, ainult ripsmed värisid veel vaevu. Kas magab ta või unistab? Julia Ivanovna on nagu poolsurnud: ta ei tea, mis teha, aga oma armsa käskija rahu ei taha kuidagi rikkuda.

3.

Suures „Buffi“ teatris valitseb erakordne ärevus piduliku spektakli ootusel. Kella kuuest on juba plakaat välja pandud: „Kõik piletid müüdnud!“ Ja nüüd, enne spektakli algust sõidavad sõidukid pikas reas Panajevi teatri valgustatud paraadtrepile. Energiline omanik ja direktor Tumpakow askeldab teatris: tema keskmises kõrguses kuju, mustas pidulikus smokingu, välgub igalpool: publiku hulgas ja ka kulisside taga. Otsiva vaevatasuga läheneb ta arvustajale, pigistades neil aupaklikult käsi ja kummardades sügavalt „kuulsate külaliste“ suunas. Osavalt reklameerib ta oma uut kilaskäigu-etenduse andjat. Tema väiksed mustad silmad säravad salakavalalt, ta naeratab lahkelt. On ju terve teater väljamüüdnud: isegi kõik täienduseks juurdelisatud toolid ja ka direktori loož.

4.

Publik jälgib rahutult spektakli algust: oodatakse suure põnevusega. Peterburg armastab uudusi, mis ilmuvad suure käraga reklaamide saatel.

Aga juba kuulsin kulisside tagant „Mimosa“ esimest laulu. Hõbehääl žongleerib poolnaljatades „heliredelit“ ja „stakkatot“. Ja siis — seal ta ilmubki see väikene — miniatüürne, kõhetu Mimosa helesinises kimanos, mis väljaõmmeldud mustade ja kuldsete drakoonidega. Kollased krüsanteemid kaunistavad tema kõrget soengut, mis pikkade kuldnõeltega ülestehtud. Lai must vöö katab keskelt tema peenikest keha.

Näitlejanna võeti vastu mürisevate kiiduavaldustega. Kuid ta ise püsib kõigest hingest oma osa juures. Õrn, val-latu, kuid siiski kurb Mimosa kummardub Ferfaxi jalge ees. Tema alandlik laul on täis tundeid:

„Kuldkalake, vallat'es ujus:
oli nii armas ja kena ning ilus.
Täis kirgesid tuliseid jälgis
ta leitnanti: kangelast vahtis.
Silmi ei temalt võin'd peita . . .“

Mimosa lõpetab laulu kõrge tooniga, surres „pianissimoga“. Pääseb vallale maruline kiiduavaldus: lauljanna peab „kuldkalake“ uuesti kordama.

Kuid see on alles algus. Teise akti valsiga, raske naljalauluga ja kergete mänglevate tantsudega Naata Teplova võidab Peterburi. Vaheajal räägitakse kõikjal aina temast: tehakse märkuseid tema andekuse ja iluduse suhtes, uudishimuga songitakse tema minevikus, tsüüniliste märkustega hinnatakse tema tulevikku edusamme, tervitatakse direktorit „suure saavutuse leidmise puhul.“

Teplova garderoobi ilmuvad teatriarvustajad. Ja Valeeria Solskaja endiste tuttavate ning austajate hulgas leidub juba ka Natalie Teplova austajaid.

Tairova, kes Molly osa etendas, tähendab sarkastliste, kuid meelitatavate komplimentidega:

— Nüüd ma mõistan väga hästi, — seletab ta, Naatat familjaarselt õlale patsutades, — mispärast Valeeria Solskaja võttis ringreis Siberisse ette. Ta teadis juba, et noor õetütar lööb tema oma andekusega üle. Uhke Valeeria ei kannata välja kaotusi ja õnnelikke naisvõistlejaid. Kujutan juba nüüd ette, kuidas ta teid surmani vihkab. Naata õrna õlakest puudutas „väljateenitud“ primadonna raske käsi. Tema sõnad valasid tilgakse mürki Naata edu rõõmusse.

— Ma ei ole täidile võistlejaks, — kostis ta teravalt. — Tal on liig suur ja kuulus nimi, mida suur minevik talle kindlustanud.

Sport.

Jaak Neeser-Neström jutustab. . .

Utsutuskäik maailma parima keskkaallase juurde.

Pealtnäha teiste maadlejatega võrreldes väike ja ka kerge, kuid tõeliselt siiski väga tugev, kiire ning tehniliselt hästi arenenud, selline on meie paremaid keskkaalu maadlejaid Jaak Neeser-Neström, kes võistleb praegu „Grand Marinas“.

Maadlejana on mees väga kõrgest klassist, alaline auhinna saaja kõigil suurtel tschampionaatidel, nii teeb ta, see J. Neeser tööd maadlusmatil, erinades teistest Tallinnas nähtud meestest sellega, et ta vastasele viivukski hingerahua ei anna, vaid võtet võtte järele tehes tempo nii kiireks muudab, et vastasel muud üle ei jää kui ennast kaitsta.

Astudes ühel õhtul „Grand Marina“ kullisside taha sooviga, midagi lähemat kuulda sellest mehest, ei keeldu J. Neeser-Neström kõnelusest, vaid jutustab talle omase sõbralikkuse ja lahkusega kõike, mida soovime kuulda. Siirdudes oma sünnikohast, Lääne-maalt, Tallinna, tundis J. Neeser spordi vastu huvi juba noorena. Õhtuti, peale päeva tööd lõppu, käis ta alati Tallinna spordiposte paradisiis — Lasnamäel — mängimas ja jooksmas ning hüppamas, harjutades maadlust Kick in die Kicks'is.

Tõsisem töö maadlejana algas J. Neeseril aga alles 1912. aastal, kui Tallinnast Soome sõitis. Valides siin oma harjutuskohaks Soome parima maadluse Helsingi Atleet-Klubi, sai J. Neeser selleaegseil Soome paremailt maadlejailt A. Lindforsilt ja teistelt väga hea kooli. Selle parimaks tunnistuseks osutus edu amatöörina ja nii mõnegi parima Soome asjarmastaja võitmine.

Ühtlasi oli J. Neeseril sel ajal ka edu jalgratta sõidus ja kerjajõustikus, tõugates kuuli üle 12 meetri, heites ketast üle 38 meetri ja visates oda 45 m. Need tagajärjed näitavad, et J. Neeser pole üksinda hea maadleja, vaid väga mitmekülgsest arenenud mees.

Esimesed võistlused pidas J. Neeser 1913. aastal Tampere, kus nii mõnigi kuulsus juba temale alistuma pidi. 1914. aastal, just jaanuari alul on J. Neeser-Neström aga juba Peterburis, kus ta esimese angazemendi saab tuntud Vene raskejõustiku tege-laselt professor J. Lebedevilt, kes J. Neeserit nähes veendunud, et sel-lest mehest asja saab.

Järgnevad edukad võistlused Tveris sealsete kuulsate hiiglastega, edasi Uffas ja siis tuleb sõit siberisse — Nov-Nikolskisse. Nagu J. Neeser kõneleb, on sõit üle Uralite jätnud eriti sügava ja mõjuva mulje. Töö mäges-tiku metsik, aga ühtlasi meelikõitev ilu on sõõstunud kustumatult hinge ega lase ennast unustada ialgi, kuigi J. Neeser hilistematel võistlusreisudel näi-nud nii palju ja palju ilusaid kohti.

A. Peterson jõudis kohale.

Uudiseid maadlusmastilt.

Praegu „Grand Marinas“ peetavad maadlusvõistlused võtsid ootamata ruttu tõsisema ilme ja meelitasid ruttu kokku rea häid mehi, kes talviselt võistlustele ilmuvad alles lõpupoole. Ülesantud meestest on praegu kohal kõik peale siberilase J. Gromovi ja Leedulase J. Duzmanni. Maadlejaid on praegu kohal 20, millist võistlejate arvu Tallinnas kunagi varem pole nähtud.

Lisaks neile meeste, kelle juures peatusime eelmises lehes, tegi väga tõhusat tööd ilmaleister K. Tomberg, kes näib parem olevat kui eelmistel aastatel. Neljapäeval kohale jõudnud Aleksander Peterson, kelle juures peatume pikemalt järgmises numbris, on otse harukordselt hea ja süm-paatne maadleja, kes näib parem olevat isegi J. Jaagost. Sellist meest, kui see noor Eesti Kalev, näeb maadlusmatil igatahes harva.

Kolmandaks meheks ekstraklassist üstulnukute hulgas on mitmekordne ilmaleister, kõhn ja kuiva muskula-tuuriga aga hiigeltugev sakslane Ernst Siegfried. Milline hiilgav mees on Ti-mofei Cziruchin, teavad lugejad möö-dunud aastast. Poolakas F. Tornoff osutub ka meheks kõrgest klassist, samuti kui Sambugo Reglin, kes evib väga suure jõu, aga puuduliku tehnika. Heade tehnikutena näitasid endid Läti meister J. Kruminski ja Auster-lane A. Marko.

Pesuehtne peksumeister on tšehhi hiiglane, 9. puudane Alois Progaska, kes oma hiiglajõu ja toorustega kar-detavamaks võib saada mitmelegi me-hele. Kolmapäeval K. Tombergiga maadeldes seljatas ta selle ehtsa uu-litsapoisi kombel keelatud viisil. Mui-dugi tühistati säärane „võit“ ja kui A. Progaska keeldus edasi maadlemast, tunnistati võitjaks K. Tomberg.

Veel kardetavamaks kui A. Progaska, osutub aga habemik ungari-lane Gustav Motyka, keda kutsutakse „te-

lmasõja puhkedes võetakse J. Neeser sõjaväkke, kust ta aga siiski va-baneb. Järgmised aastad veedab J. Neeser Siberis, maadeldes ja ühtlasi ka restorani pidades.

Revolutsiooni keerises kaotab J. Neeser aga kogutud varanduse ja pöör-dub vabadussõja lõppedes tagasi Ees-tisse. Siia jõuab tema just mardipäe-val 10. novembril 1920. aastal,

Siin võtab ta osa koos teiste kuul-sustega „Grand Marinas peetud maad-lustest ja matkab nende lõppedes välismaile, kus jällegi ei puudu edu.

Infultatsiooni aja, mil Saksa rahval puudub igasugune väärtus, veedab J. Neeser kodumaal, olles siin üks Eesti elukutseliste maadlejate ühingu asu-tajaid. Ühtlasi võidab tema 1922. aas-tal tsirkus Adolfs korraldatud maad-lused.

1924. aastal näeme aga J. Neeser-Neströmi juba Ameerikas, kus ta vaatamata võõrastele ja rasketele olu-dele suure edu osaliseks saab. Nii tuleb ta Argentiina pealinnas Buenos-Ayresis korraldatud suurtel võistlustel üldiselt teiseks, kuigi seal koos rida suuri rahvusvahelisi kuulsusi.

Pöördudes taas Euroopasse, kutsu-tatakse J. Neeserit 1925. aastal uuesti Argentiinasse. Ent lepingund, mis sõl-mitud Europas, lubavad teda Lõuna-Ameerikasse pöörata alles 1926. aas-tal, kus ta võistleb nüüd terve aasta, olles publiku suur lemmik.

1927. ja 1928. aastal peetud ilma-meistri võistlustel on J. Neeser oma kaalus kindel teine mees, olles üht-lasi edukas ka kõigil teistel võistlustel.

Aastate kestel on J. Neeser risti ja ja põiki läbistanud kõik ilmajaoed, kus juures temal käimata on jäänud ainult Austraalia. Et sel ajal juhtunud ka mõndagi huvitavat on loomulik. Ent lähemalt selle juures peatuda ei luba meid seekord napp ruum, vaid teeme seda lähemal ajal.

Jutu siirdudes teistele keskkaalu maadlejatele, kuuleme, et peale J. Neeser-Neströmi on praegu teisteks paremateks keskkaalu meesteks maa-ilmas venelane T. Cziruchin, lätlane J. Polis, eestlane K. Veimann, saks-lased J. Kunst, F. Kämpers ja H. Kley. Ka poolakas V. Badurski koos Tal-linnlastele tuntud bulgaarlase P. Ferestanofi, prantslase S. Chevalieri ja schveitslaste R. ning G. Grüneiseniga kuulub ekstraklassis.

Oma vormi tunnib J. Neeser praegu olevat väga hea, ent ei taha siiski enam eriti kaua maadelda, vaid igat-seb vaikes ja rahuliku elu järele ko-dumaal.

Kunas ta aga just maadlusest loo-bub, seda praegu kindlasti veel ei tea. Kohtades, kus J. Neeser maadelnud, kutsutakse teda ikka tagasi, on sõlmi-tud isegi rida lepinguid, ja see teeb loobumise raskeks. E. P.

ras-südamega meheks.“ Tallinnas on nähtud mõndki toorest maadlejat, ei aga veel sellist, kui see koletis. Mees pole üksinda toores, vaid ka tu-gev, kiire, paindub ja tubli tehnikaga. See kõik aga teeb ta väga hädaoh-tlikuks isegi parematele meestele.

Üldiselt olid tulemused möödunud nädalal järgmised:

4. päev: A. Progaska ja K. Tom-bergi, samuti ka V. Bodarski ja J. Kruminshi vahelised võistlused jäävad otsustamata. F. Tornoff võidab 4.30. mõõdukes eestvõõga H. Erdmanni ja G. Motyka taob 9.33. min. A. Roge-nbaumi uimaseks ning seljatab alles siis.

5. päev: A. Progaska ei saa jagu J. Polise, samuti ka V. Bodarski A. Mar-kost. K. Tomberg surub 4.30 min. bras-roule'iga J. Kljamini, sama palju aega kulutab G. Motyka H. Erdmanni uimaseks pigistamiseks. 14. min. lõ-peb T. Cziruchini ja R. Marnege vahe-heline kaunis võistlus esimese kasuks.

6. päev: T. Cziruchin võidab A. Of-rili 4.30 min. bras-roule'iga, A. Pro-gaska R. Marnege 11.30. min. eest-võõga. Otsustamata jäävad kaks hu-vitavat paari: — K. Tomberg — J. Po-lis ja A. Progaska — F. Tornof.

7. päev: R. Marnege vastu olles toob kaksiknelson 13. min. võidu G. Motykale. F. Tornof võidab 4.30 min. ülepuusa heitega A. Rogenbaumi, ot-sustamata lõpevad aga T. Cziruchini — J. Polisi ja K. Tomberg — G. Mo-tyka kohtamised.

8. päev: E. Siegfried viib 1.30 min. J. Kljamini õlgadele kravatiga ja S. Reglin 4.30 min. H. Erdmanni kaksik-nelsoniga. G. Motyka peksab 25 min. tulutulult T. Cziruchini. Otsustamata jääb ka J. Neeser — J. Kruminshi kohtamine, kuigi J. Neeser kogu aja nähtavas ülekaalus.

9. päev: G. Motyka — J. Polis ei jõua võiduni, K. Tomberg saab 27 min. mürgeldavalt A. Progaskalt loo-

bumisvõidu ja V. Bodarski seljatab A. Rogenbaumi. H. Erdmann peab oma pikema võistluse. T. Cziruchin mängib väikse rakverlasega enne 5.30 min., kui ta ristyõõga selle õlgadele surub. Kass ja hiir!

Toite perenaistele.

Munapuder värskete tomatitega.

3 muna, 50 grammi võid, pipart, soola, 1 lusikas provanks-õli ja sinepit. Valmis tomatid pestakse, kuivatatakse ja lõigatakse pöigiti läbi. Seem-ned võetakse välja teelusikaga.

Munast ja võist valmistatakse muna-puder, mis täidetakse tomatite sisse enne lauale andmist. Järelejäänud osa munapudrust hõõrutakse läbi sõela, lisatakse sõõgiõli juurde, samuti soola, pipart ning sinepit ja väljakaa-bitud tomati sisu, mis tuleb enne läbi sõela hõõruda. Saadud kaste valatakse tomatitest üle.

Tomati- ja riisi-supp.

3 liitrit aiavilja leent, 1 klaas riisi, 1 klaas tomati püreed ehk 4—5 toma-tit, 1 klaas hapukoort.

Keedetakse harilik aiavilja-leem, kurnatakse läbi sõela, pannakse kat-lasse ühes pestud riisiga. Kui riis pehme, pannakse juurde tomatipüree ja hapukoor Enne lauale andmist ri-putatakse peale peent tilli ehk peter-selli.

Porgandivorm.

1 liiter porgandeid, 1 prantssai, 100 gr. võid, haput koort, 1 supil. riivsaia, pipart.

Porgandid puhastatakse, lõigatakse tükkideks ja keedetakse soolases vees poolpehmeks. Lastakse läbi lihama-sina ühes leotatud saia, lisatakse juurde muna, hapukoor ja sulatatud või. Segu segatakse hästi läbi ja pan-nakse määritud vormi. Peale riputa-takse riivsaia ja mõned või tükkikesed. Küpsetatakse ahjus helepruuniks.

Petiipiima puding.

1 liiter petiipiima, 1/4 kilogrammi suhkrut, 1 sidruni koor ja mahl, 10 lehte kalalimi, soola.

Petiipiim klopitakse ühes suhkruga vahule, lisatakse juurde riivitud sidruni koor ja mahl ning sulatatud kalaliim. Pannakse kaussi ja lastakse tarduda.

Kodune juust.

Valmistamiseks võetagu: 3 naela head kohupiima, 2 spl. võid, soola, kööm-leid, 3—4 munarebu.

Kohupiim hõõrutakse peeneks, sega-takse soola hulka ja lastakse 3—5 päe-va seista. Pealt kaetakse soojas vees väänatud käterätikuga. Tuleb vaadata, et kohupiim hallitama ei lähe, vaid ain-ult kollakaks muutub. Selle järele su-latatakse või pajapõhjas, pada määri-takse ümberriigi võiga, et juust külge ei hakkaks. Kohupiim pannakse patta ja keedetakse alatas segades, kuni ta muutub siledaks ja hakkab venima. Mida kauem keeta, seda kõvem saab juust. Keetmise ajal võib juustule juur-de lisada mõni munarebu, mis temale ilusama värvi ja parema maitse annab. Valmis juust valatakse kohe kuumaht vormi ehk kaussi. Kui on jahtunud, kõlbab juba söömiseks.

Mõndasugust.

Tahtis teise eest surra.

Kui mõni aeg tagasi Filadelfias üks roimar surmamõistet ja elektritoolile saatmist ootas, sai kuberner, kelle ülesandeks järelevalvamine selle üle, et surmaotsus täidetakse, väga kumma-lise kirja.

Kirjas oli öeldud, et „nende ridade kirjutaja palub, et teda surmamõistetud mõrtsuka asemele elektritoolile saadetak.“ Oma palvet, mille sar-nast pole kuulnud kunagi varem, põh-jendas sellega, et tema on paranda-matult haige ega ei või inimkonnale enam mingisugust kasu tuua. Kurja-tergija selle vastu osutuvat aga noo-terks ja terveks meheks, kes kuidagi ehk veel inimkonnale kasulik suudab olla!

Vaatamata neile, kirjasaatja arvates kaaluvatele põhjendustele, jättis kuber-ner siiski palve tähelepanemata.

Seadus ei näe ette asetäitjat surmas ega ka karistusekandmisel. Isegi mitte siis, kui hukkamõistetut tõesti inimekonnale kasulik võib olla.

Inimese kätega pörsas.

30 juulil. s. a. sündinud Vao-Kurtina vallas ühel peremehe seal 13 pörsast, kelle hulgas olnud üks looduse-ime, nimelt ühel pörsal olnud oma poole keha pikkused viie varvaga inimese käte sarnased jalad. Iga varvas kandnud otsas väikest sõrga. Harja-sel olnud pörsal hõredalt, nii et nad vaevalt katnud selga. Teised keha-osad olnud imeloomal harilikud, nagu teistelgi loomulikudel pörsastel.

Imeloom surnud varsti peale sün-dimist. See olevat seal ümbruses tänavu juba teine juhus, kus pörsal üks või teine kehaosa inimese keha-osa sarnane.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 9. augustil: 9.55. Ju-malatareenistus Pühavaimu kirikust. Jutustab õp. Tallmeister. 12.15. Põl-lumajanduslik kõne. 12.45. Põllum.-teateid. 20.00 Teateid ja grammofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Kontsert. Juh. md. A. Krull. 21.30. Il-mateade ja ajan. öiendus Tartust. 21.35. Vana tantsumuusikat heliplaatidelt. 22.00. Moodsa tantsumuusika meist-reid.

Esmaspäeval, 10. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus, kuni 16.30. gramofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja gramofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30 Dr. H. Jürge-nson: Jalgratta ja ratsasport. 21.00. Il-mateade ja ajanäitaja-öiendus Tartust. 21.05. Kontsert heliplaatidelt.

Teisipäeval, 11. augustil: 15.30. Päe-vauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. gramofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja grammofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Al-er Tamm: Kultuurrahvaste hukkumine ajaloos. 21.00. Esperantokeelne nädalakrooni-ka. 21.10 Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.55 Ilmateade ja ajanäitaja-öiendus Tartust. 22.00. Kontserdi järg.

Kolmapäeval, 12. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öien-dus, kuni 16.30. grammofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja grammofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Põlluma-

janduslikke teateid. 20.45. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.55. Ilmateade ja ajanäitaja öiendus Tartust. 22.00. Vana ja moodsat tantsumuusikat he-liplaatidelt.

Neljapäeval, 13. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öien-dus, kuni 16.30. grammofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja grammofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Mag. J. Lukats: Eestlaste sigitusvaesusest ja väljasuremisest. (Ökonoomia ja sta-tistika.) 21.00. Ilmateade ja ajanäita-ja-öiendus Tartust. 21.05. Kirikumuu-sika kontsert Jaani kirikust.

Reedel, 14. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. grammofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja grammofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Dr. HJ. Mäe: Puhkame pilvis (Reisiveste Ti-roolist). 21.00. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.55. Ilmateade ja ajanäitaja-öiendus Tartust. 22.00. Kontserdi järg.

Laupäeval 15. augustil: 15.30. Päe-vauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. grammofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja grammofoni-muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Kontsert Juh. md. Ark. Krull. 21.30. Ilmateade ja ajanäitaja-öiendus Tartust. 21.35. Vana tantsumuusikat. 22.30. Moodsa tantsumuusika meistreid.

Õiguse-kaalukojast.

Üks hirmus ähvardus.

Ühel õhtul, kui Georg Lepp oma sõbraga istus Balti jaama 3-nda klassi ooteruumis, astus äkki nende juurde üks noormees ja lausub ähvardavat poosi võttes:

„Täna sa, kurat, oma jalaga enam kodu ei lähe. Sind viiakse Punase-Risti autoga.“

Nähes, et asi halvasti võib lõppeda, läksid G. Lepp ja tema sõber 2. klassi ooteruumi. Peagi kostis õuest vali kisa ja kutsuti appi politseid, mida kuuldes G. Lepp arvas, et ähvardaja mõne teise kallale on läinud. Üht-lasi arvas G. Lepp olevat nüüd kõige parema aja kadumiseks.

Jõudnud välja jaamahoonest, näi-nud G. Lepp seal palju inimesi ja kuulnud ka kohe, et tema seljataga keegi küsinud:

„Kas neidsamad ongi?“

Kohe hakkas neile lähenema ka umbes 25 noormeest, pealinna kuri-kuulsad „Siki-poisid.“ G. Lepp ja sõ-ber kiirustasid sammu, ent 2 noor-meest ei jäänud neist siiski maha, ähvardades kõige raskemate sõnadega.

Lõpuks ei jäänud G. Lepal ja tema sõbral muud üle, kui kutsuda polit-seinikku. See tegi kindlaks, et ähvar-daja on Leonid Kao. Teine suure suuga huligaan, kes osutus Arnold Nurmeks, põgenes. Asi läks kohtu-niku kätte.

Arnold Nurm pole ilmunud ka koh-tusse. Leonid Kao aga siin ennast süüdi ei tunnista.

Kuid siiski leiab 10. jsk. rahukoh-tunik noormeeste süü tõendatud ole-

vat ja karistab neid 5-kroonilise raha-trahviga või 2-päevase arestiga.

Õed karvupidi koos.

Et maine vara sageli tülli ajab ise-gi kõige lähemad sugulased ja pare-mad sõbrad, teab igaüks. Ja nõnda on sündinud ka õdede Anete Ruu-beni ning Maria Annokiga.

Oli nimelt nende isa surres maha jätnud maja, mida mõlemad õed iga hinna eest omale tahtsid. Sõnelused maja pärast olid õdede vahel alali-sed. Päris korralikuks kakeluseks läks asi aga paar kuud tagasi.

Maja koridoris oma päranduse õi-guse üle vaideldes pole Marie Annok siis enam taltsuda suutnud, vaid sõos-tunud õe kallale, kiskunud teda juuk-seist, lükanud pikali maha ja haka-nud siis käte ja jalgadega hoope ja-gama. Muidugi polnud Anete Ruu-ben sellega rahul, vaid kaebas oma õe, kes hullum, kui „Grand Marinas“ peetavate maadluste peksumeister Gustav Motyka, kohtusse.

Kohtuniku katse õdede vael viha-vaenu lõpetada ja neid lepitada, ei õnnestu. Kaebealune ei taha oma süüd kahetseda ega õelt andeks paluda.

Õdede vana ema, kes kohtus üle kuulatakse tunnistajana, seletab, et Anete kaebus tõesti on põhjenda-tud. Maria kiusata oma õde igal sam-mul taga ja peksnud mainitud juhul teda nõnda, nagu kõige hullem mets-lane.

Seda kõike arvesse võttes karistas kohtunik Anete Ruubeni, otsustades tema seitsmeks päevaks muust maa-ilmast eraldada.

Lahutuskojast.

Peale paigutisi ägedaid tülisid, mida mitmel eelmisel nädalal võis näha lahutuskojas, osutus möödunud nädala lahutuspäev vaikseks. Lahutati ühisel kokkuleppel viis paari, kes oma tüli põhjuseid ei tahtnud avalikkuks ette tuua, vaid pidasid paremaks lahkuda vaikselt.

Esimestena astusid sellele tee-le Maria ja Mihkel Johansonid, kes õn-nelikkudena ulatasid üksteisele käed 23. detsembril 1923. aastal. Nüüd aga on purunenud õnn, nii et Marial ja Mihklil ei jää enam muud üle kui lõ-petada senine kooselu.

25. detsembril 1924. aastal ehitasid ühise pesakese Lydia ja Jüri Kalm'ud. Igaveseks pidi seal olema ruumi neile mõlemale, kuid siiski polnud see nii, vaid aastat kuus hiljem pagesid seal mõlemad, nähes, et nemad üksteisega ei sobi.

Kuulutage „Abielulehes!“

On juba paljud enne Teid üksteist „Abielulehe“ kaudu leidnud, võib-olla Teiegi õnn peitub ühes kuulutuses.

Seismajäänud kirjad.

„Õnnetu abielu“ — 4, „Ootus“ — 4, „Astrid“ — 2, „Lesk 40“ — 3, „Sõdur“ — 3, „Õnneotsijad“ — 4, „Hingeline sõprus“ — 2, „Üs tutvus“ — 4, „Ru-gustikuu tutvus“ — 4, „Kooškola“ — 1,

„Kaine härra“ — 1, „Tooni“ — 1, „Keskmine kasv“ 23“, — 1, „Lesk proua“ — 1, „Lihtne korralik“ — 1, „Prii-du“ — 1, „Ametmees“ — 1, „Õnnetu mees“ 1, „Üs lootus“ — 1, „Nr. 15689“ — 1, „Kannata-a“ — 1, „Õnnetu mees“ — 1, „H. L.“ — 1, „Jalutuskäikude kaaslane“ — 1, „Põllumees“ — 1, „Viimane katse“ — 2, „Ei taha olla üksinda“ — 1, „Ema süda“ — 1, „Teatrikaaslane“ — 2, „A. F. R. Val-dek“ — 1, „Amazon“ — 1, „Koduta“ — 1, „Nr. 6816“, — „Ets salajane“ — 1 kiri.

Tark võib vaenlaselt palju õppida.

Naisterahvas võib paljugi teha, ar-mastus kõik.

Johannesele ja Mariele

palju õnne abiellumise puhul!

Abielulehe talitus.

Hulgutuled.

Karl Tarius.

Juba homme sõidab ta Riiga, mis-jonäärde kooli — üllapidamine prii, tuleviku kindlustatud, näeb kaugeid maid, õpib võõraid keeli. Juba homme ütleb ta oma häbelikule My'le: „Ela hästi, mu eluarmas!“

Ehk kui ta just ei sõida Riiga, arvab pettuma selles, eelnevas paganate valgustustöös ja loobub selleks heroilise iseteadvusega, eks lähe siis Marokosse, prantsuse võõrasteleegioni, kus veel tulisem, kohutavamalt huvitavam ja seiklusrikkam.

Või kui ta sinnagi ei lähe, heidutatakse kellegi eesti poisi reisuakirjeldisest mõnes kõmulehes, eks sõida siis Kanaadasse põllutööliste, S.S. „Antonia“ sõidab Southamptonist 15. märtsil ning S/S „Meganik“ sealtsamast 31. k. a. — nagu hiljuti luges alles „Päevalehest“. Aga Karmi Tannes läheb, sõidab ära, see on enam kui vältimatu ja kindel.

Kuidas ta nooruse optimismiga oli kippunud igasuguseisse vaevaltmõeldavasse kohtesse, unistanud politseiniku karjäärist kuskil metsakolkas, piirivalvuri riskivaist seiklusretkeist süütsi vabariigi „sulisevaga“ ja naiskontrabandistide „liiter säärttega“ garnisoni valvepataljoni üleajateenija löbust, suurmehe relvade ladu juures postil nr., teine vahetus; millise genealoogilise kirega oli kandideerinud vakantsile pangaametniku kohale „jooksute arvete“ ja „sadavate vekslite osakonnas“, otse atavistliku, vana-naiseliku visadusega sõdinud mingi nädallehekese vähetasuva reporteri-

koha pärast, oli jooksnud agendina K/D „Looduse“ krooniseid romaane ja „Lub'e“ levitades, kinnitusseltside „Polaris'e“, „Turis'e“ ja „Eesti Tulega“ suhteid haakides ja samast jälle teenimisvõimaluste puudumisel need lõdvale lastes (kinnitusseltside ja igasuguseid lahtiste äride agente oli otsekui vanu, moest-väljas seelikuid räbalakaupmehe koormas); oli olnud lühikest aega metsapraaker, värske manguasjade tööduse veel värskemaid aktsionääre — ning siis lõpuks katsunud õnne poliitikas, maadelnud ajakirjandusega — ent kõik tagajärjetult.

Nii oli siis elukutsete rubriik tervenisti läbi ning uuesti otsust alata, see ei pakkunud mingit lohutust — tuli tahes-tahtmata ära sõita...

Peatus veel küll naitumisküsimuse kallal; kui abielluks ette mõne lopsakama „totsiga“, saaks võib-olla poole talukohta, paar vana gramofoni — ja — ja võib-olla päris kena nurga kuskil lagedal kalmistul, — ent kes ütlevad, et sellegagi midagi ära võidetud oleks! Temasugune, poolgeniaalselt rahutut, ei küllastuks vist kirsituri ega ka timuka elukutsegagi mitte: kõigis neis kodanlikes ja proletariseis elukutseis liialt vähe on ikkagi vaheldust!

Karmi Tannes mõtles oma lapsikule My'le ning naeratas raskemeelselt: kui läheksime õige kahekesi mööda laatu ja turuplatse ringi käima, hakkaksime nii-öelda arlekiiniks-veiderdajaiks. Kus lööksime näod pohla-

moosiga punaseks, nina asemele Türi arima kondiitri is. Vankerberg'i meisterdatud nisujahust tritsli, silmadeks paari Arthur Adson'i luuletatud „käsikivi“ — Bernhard Linde poolakeelses tõlkes, käed määriksime talgi ja muu libedakstegeva vahendiga, et nad hästi käiksid ja kaua veel vahiks is ausate kaaskodanike ehtsate suurnade ja ebaõigete hammaste amplituudis — — — tasuks ära see vist linnapealikult (mõelge, isegi Pärnu linnapea saavat 340 kr. kuus palka!) muidu, saaksime nalja ise ning kogu nalja-vaene vabariik oleks päästetud ometi ühestki kriisist. Naer on terviseks ning kuradi tore on ikka eladagi, kui on, millest elada, milleks ja kellele elada.

Karmi Tannes mõtiskles edasi ja tuli otsusele — ei nad ei hakka ikka arlekiiniks, kuulsaks turulauljaks ja laadaklouneks vesiste nägudega. Rahval on vähe raha ning rahata inimene ei taha naerda, neil pole aga esitsa

veel sellist kapitaal, et omal kulul ülal pidada tervet hullumaja, jäägu see suurjooneline välming veel teostatamata seniks, kuni nad rikastuvad või kui naeru eest enam ligi maksta ei tule. Aga mis siis, kui minna õige „ümbermaailma-ränduriteks“: ostaks Vaivara lastekodust ühe viieaastase poisijõmpsi, väljamaalt telliks tinapaberis teise — tüdrukupirtsu, hangiks kuskilt vana sineli, ehitaks rattad alla, seaks priimuse sisse ning kihutaks otsekui kodus küpsetatud mustlased, laeva taga kolm villakoera ja üks valge hiir...

My, minu hingkallis My, mõtles Tannes, rahapenne loobiksime kõikjale, kus itsitab puudus, ise aga naeraksime, rõõmustaksime endi eksistentsis, otsekui vaeselmad kalurid — ühes kohas ei tõmba, teises kohas jälle seda vihasemalt, seda kompaktsama innuga... Elagu „ümberilma-rändurite“ julge A/S — O/D Karmi Tannes ja Col...

Kohtamine „surnud mehega“.

Elus juhtub mõndagi haruldast ja ülihuvitavat, mis tih-tilugu isegi romanistide fantaasia üle trumpab. Enne sõda elas Venemaal keegi abiellupaar, kelle läbisaamine kõige südamlikum oli. Neil näis täielik perekonna-õnn osaks langenud olevat: mingisugune tor-

mihoog ei ähvardanud nende perekonna kollet.

Kuid äkki algas ilmasõda. Mees mobiliseeriti ja võeti sõtta. Väerinnal viibides kirjutas mees sagedasti oma naisele ja sai temalt samuti vastuseid. Kuid siis saabus mehe sõbralt kiri, milles see teatas, et mees

langenud ühel tormijooksul lahingus.

Pärast kauakestnud leina tutvunenud noor lesk ühe Austria sõjavangiga, armunud temasse ja abiellunud temaga — teist korda. Mõõdusid jälle aastad. Teisest abielust sündisid noorpaarile lapsed. Peale sõda ja rahulepingute tegemist hakkas austerlane oma perekonnaga kodumaale sõitma. Tee viis läbi Eesti.

Tapa jaamast läbisõidul, ühes oma perekonnaga, kohanud austerlane juhuslikult oma endist naist, kes Tallinnast Narva sõitva rongi vaguni aknast välja vaadanud. Kui naine oma endist meest näinud, ehmatanud ta väga ja puhkenud esmalt suure häälega nutma. „Surnust ülestõusnud“ mees aga jutustanud, kuidas ta lahingu ajal vangi langenud sakslaste kätte ja kuidas seal üht Saksa neidu armastama hakanud, kellega hiljem abiellunud. Nüüd olevat neil ka laps. Nüüd sõitvat ta oma kodumaale — Venemaale.

Nüüdne sõjavangi naine jutustanud ka enesest ja näidanud oma uut meest... Enne rongi ärasõitu vahetatud väga sõbralikult mõtteid ja siis — lahkunud paarid üksteisest.

Meie ei ela söömiseks, vaid sööme elamiseks.

Tõsine suur inimene on ainult see, kes omale kui ka ligimesele kasu toob.

Vastutav toimetaja ja väljaandja
R. Jürisson.

Hotel - Restoran „HIU“

Suur Pärnu mnt. 138, Nõmme. Telefon 51.

ILUS AED

Kenad ja mugavad kabinetid
Kõik alkoholid joogid.
Kõik osava koka juhatusel.
Muusika igal ajal.

Sissesõidu puhul autodele ja hobustele
ajakohased ruumid.

Omanik O. Lieders.

„Abielulehe“ tellimiste, kuulutuste vastuvõtmise ja müügikohad linnades:

Tartus: abitalitus, üldine ajakirj. kontor P. Johannson, Rütli tän. 11, jaama raamatukapp ja kõik ajalehe-müügi kohad. **Narvas:** abitalitus, Narva jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Läte, raamatukauplus, Joala tn. 20. **Rakveres:** abitalitus, E. Läte I ajakirjanduse kiosk, Pikk tän. 1, jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Priimanni raamatukauplus, Pikk tn. 24, Leo Rikkeni juures. **Paides:** M. Leesment, Turuplatsil, Kaubatarv. Ühisus „Iva“, Seidelbergi raamatukauplus,

Pärnu tn. 5. **Võrus:** Jaama raamatukapp, F. Siska Paju tn. 6, Songi, Jüri tn. 14. **Tapal:** Jaama raamatukapp, Vold. Steinfeldt ajakirj. büroo, J. Luuk. Pikk tn. 17. **Valgas:** abitalitus, pr. R. Kauke, ajakirjand. tsentraal, Vabaduse tn. 24. L. Raagi kiosk, jaama raamatukapp, M. Järveveere kiosk, Võru tn. 18, A. Luha, Vabaduse tn. kiosk Nr. 1. **Haapsalus:** jaama raamatukapp, Tamverk & pojad, raamatukauplus Karja tn. 5. **Viljandis:** jaama raamatukapp, K. Wagner, Lossi tn. 24, Üldine

ajak. kontor „Edu“, Posti tn. 13-a. A. Rennit, Ajakirj. büroo, Tartu tn. 16. **Pärnus:** Õpetajate O/Ü. „Liit“, Rütli tn. 40, jaama raamatukapp, Paul Ruiso raamatukauplus, Jäneselja 4. **Türil:** jaama raamatukapp, H. Taratorova-Limberg, Viljandi tn. 8. A. Kurusk, S. Pärnu mnt. 15. **Tõrvas:** J. Kattuse kauplus, H. Treufeldt kauplus, **Kuressaares:** A. Meieri kiosk, Vallimäe 3. **Nõmmel ja Hiiul:** Jaama raamatukapp ja ajalehtede kioskid.

Noor tuli hingeline poisslaps tutvaks meel-sasti ühe priske

tütarlapsel

provintsist,

et ratifitseerida väikabieli — kiiremas korras. (Soovitatav diskreedima ja lihtsama ellusuhtumusega). Kirj. slt.: „CARY“ provintsist.

Karske ja korralik meesolevus 31 a. vana, kes käesoleva aasta sügisel päranduse teel omandab 250.000. Kr. ja keda on tabanud raske karm saatuse-lööök, kaotades korraga oma naise ja lapse, kuna samal ajal hakkas rikkus majja paistma, soovib

TUTVUST

abieli mõttes rikkaste neidude ehk leskedega linnast ja maalt kellel ka olemas kinnisvara ehk talukoht või seda päranduse teel omandavad ligemal ajal, et luua õnnelikku ja armast ühiskogu, kus saab õitsema õnn ja armastus. Palutakse foto juurde lisada. Vastused slt. „Kes teist soovib minuga õnne ja armastust jagada kuni surmani.“

Lesk, kindlas teenistuses proua, kellel endisest abielust ka lapsi, soovib

tutvuda

abiellumise mõttes kaine, korralikkude eluviisidega keskealise meesrahvaga. Kirjad saata slt. „Soovin abielluda“.

Üksik härra soovib leida

südamesõpra

preilide hulga. Kirjad slt. „Südamesõber“.

Varandusliliselt kindlastatut vanem leskproua soovib

abielluda

samasuguse härraga kes ühtlasi ka mõistab majaja aedniku-tööd. Adr. slt. „Leskproua“.

Kaaslast

saabuvateks sügispaevadeks soovib omale üksik preili Kirjad slt. „Astrid“.



NEIUD ja PEIUD!!!

Valmistatakse kõige moodsamas väljatootuses
odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS

Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

Härrad!

Haritud preili soovib tutvust saksakeelt rääkija härraga keele praktiseerimiseks. Kirjad slt. „Doric“

„Mousi!“

Olen juba maalt tagasi. Tahaksin Sind näha! „Erich“

Naiskodanik otsib omale

Meesseltsilist. Kirjad slt. „Meesseltsiline“

Volly!

Ei saanud 31. juulil „Estonia“ teatri juurde tulla. Palun uus kohtamine määrata. „Anny“.

Proua otsib

sõpra,

kes aitaks rahaliselt ehk annaks teenistust. Olen tänulik. Kirjad slt. „Viletsus“

Neiud,

kes päästaks mind vanapoisist nimest. Kirjutage, olen tänulik päästjale. slt. „Vanapois provintsist“.

Keda huvitab

elu-filosoofia, palun vastata — kirjavahetuse algamiseks. Võivad mõlemast soost isikud olla. Kirjad slt. „Filosoof“.

Vanapois, kellel kuri nõu naisemeheks hakata, soovib leida omale

kodukana

korralikkude preilide hulga, kes oskaksid head perenaised olla. Kirjad slt. „Perenaine“.

TEIE



KIHLAKAARDID
LAULATUSKAARDID
LAULATUSLEHED
PULMAKUTSED
NIMEKAARDID

Igavuse eemaldamiseks soovin astuda

kirja-vahetusse

humoristilise härraga. Kirjad slt. „Humoorikas“.

Keskealine leskproua, soovib

sõpra

korralikkude härrade hulga. Kirjad slt. „Korralik sõber“.

Frederic Rex!

Teile on kiri slt. Teatage oma aadress või astuge talitusse sisse.

Hingeliselt kurb proua soovib trööstivat

meessõpra.

Flirtijad ärge tülitagu. Kirjad slt. „Evy“.

Rikas mees soovib

TUTVUDA

meiga v. 18—25 aast. Meeldivuse korral on nõus toetama või kindla koha muretsema. Pakkum. ühes lüh. kirjeld. ja fotoga jätta slt. „Olen nõus tutvuma“.

Preili, kes meeleldi sooviks välismaale sõita,

soovib tutvuda

härrega, kes annaks head nõu ehk aitaks teostada kavatsust. Kirjad slt. „Välismaa-sõit“.

Soovin

tutvust

tõsise ja vabameelse naisterahvaga. Vanadus 20—30. Kirjad slt. „Ilmar“.

Noor, energiline poisu soovib

tutvust

samasuguste naisterahvatega. Kirjad slt. „Energiiline poisu“.

Tutvust

jõuka naisolevusega lõbusaks suve möödasaatmiseks soovib viisakas noor-meis. Kirjad slt. „Ulrich“.

Härra Ets Salajane,

kes käskis kirja anda Kalevi tn. poodi, Teile on kiri slt. Minge järele!